

ELLEN G. WHITE ESTATE

KRISTUS VOR FRELSER

ELLEN G. WHITE

Kristus vor Frelser

Ellen G. White

**Copyright © 2020
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
Jesu fødsel	v
Jesus fremstilles i templet	vii
Vismændenes besøg	x
Flugten til Ægypten	xii
Jesu barndom	xiv
Dage med kamp og strid	xviii
Dåben	xxi
Fristelsen	xxii
Virksomheden begynder	xxv
Jesus underviser folket	xxix
Sabbatshelligholdelse	xxxiii
Den gode hyrde	xxxviii
Indtoget i Jerusalem	xlii
»Tag dette bort herfra«	xlvi
Ved påskenadveren	xlvii
I Getsemane	li
Jesus forrådes og gribes	lv
Jesus for Annas, Kajfas og Det store råd	lvii
Judas	lxi
Jesus for Pilatus	lxiii
Jesus for Herodes	lxvi
Jesus dømmes af Pilatus	lxviii
Golgata	lxxii
Jesu død	lxxv
I Josefs grav	lxxvii
Han er opstanden	lxxix
Gå hen og fortæl mine disciple det	lxxxii
Jesu vidner	lxxxiii
Jesu himmelfart	lxxxvi
Jesu genkomst	lxxxix
En dommens dag	xcii
De frelstes hjem	xcv

Jesu fødsel

I den lille by Nazaret mellem Galilæas høje boede Josef og Maria, der senere blev kendt som Jesu jordiske forældre. Josef var af Davids hus og slægt, og da der udgik en befaling, at al verden skulle skrives i mandtal, måtte han drage op til Betlehem, Davids by, for at lade sig indskrive. På den tid var en sådan rejse meget besværlig, og Maria, som ledsagede sin mand, var meget træt, da hun gik op ad højen til Betlehem.

Hvor hun dog længtes efter et behageligt sted at hvile! Men herbergerne var allerede overfyldt. Der blev sørget godt for de rige og mægtige, medens disse fattige rejsende måtte søge ophold i en tarvelig bygning, hvor kvæget lå i ly. Josef og Maria havde kun lidt af denne verdens rigdom, men i deres hjerter ejede de Guds kærlighed og var rige på tilfredshed og fred. De var børn af Himmelens Konge, som nu ville vise dem stor ære.

[6]

Engle havde våget over dem på hele deres rejse, og da natten faldt på og de gik til ro, var de ikke alene. Englene var stadig hos dem. Her i dette usle skur blev Jesus, verdens frelser, født og lagt i en krybbe. I denne simple vugge lå den Allerhøjestes Søn han, hvis tilstedeværelse havde fyldt hele Himmelen med herlighed.

Før Kristus kom til Jorden, var han fyrsten over Herrens hær. De herligste og ypperste af morgenrødens sønner forkyndte hans pris ved skabelsen. De skjulte deres ansigter, når han sad på sin trone. De lagde deres kroner for hans fødder og istemte hans pris, når de skuede hans storhed. Men dette herlige væsen elskede arme syndere og tog tjenerskikkelse på for at lide og dø for os. Jesus kunne være blevet ved Faderens side med kongekronen og kongekåben på. Men for vor skyld valgte han at ombytte Himmelens herlighed med jordisk fattigdom.

[7]

Han valgte at forlade sin ophøjede stilling, forlade de engle, som elskede ham. Han valgte at ombytte de himmelske engles tilbedelse med onde menneskers spot og mishandling. Af kærlighed til os påtog han sig et liv i genvordigheder og en forsmædelig død. Alt dette

gjorde Jesus for at vise, hvor højt Gud elsker os. Han levede her på Jorden for at vise os, hvordan vi kan ære Gud ved at gøre hans vilje. Han gjorde det, for at vi ved at følge hans eksempel til sidst kunne bo hos ham i hans himmelske hjem.

Præsterne og rådsherrerne blandt jøderne var ikke rede til at tage imod Jesus. De vidste, at Frelseren snart skulle komme, men de ventede ham som en stor konge, der skulle give dem rigdom og magt. [8] De var for stolte til at forestille sig Messias som et lille hjælpeløst barn. Da Jesus var født, åbenbarede Gud det derfor ikke for dem, men forkyndte det glædelige budskab for nogle hyrder, som vogtede deres får på Betlehems høje.

Det var gode mennesker, og medens de holdt nattevagt over deres hjord, samtalede de om den lovede frelser og bad så inderligt om hans komme, at Gud udsendte strålende sendebud fra sin herligheds trone for at undervise dem. Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men engelen sagde til dem: Frygt ikke; thi se, jeg forkynder Eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi Eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus. Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe. Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sagde: „Ære være Gud i [9] det højeste! og på Jorden fred i mennesker, der har hans velbehag. Og det skete, da englenerne havde forladt dem og var vendt tilbage til Himmelen, sagde hyrderne til hverandre: „Lad os dog gå til Betlehem og se det, som der er sket, og som Herren har kundgjort os“.

Og de skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef tillige med barnet, som lå i krybben. Da de havde set det, fortalte de, hvad der var blevet sagt til dem om dette barn. Og alle, som hørte det, undrede sig over det, som hyrderne sagde til dem. Men Maria gemte alle disse ord i sit hjerte og grundede over dem. Luk. 2,9 19.

Jesus fremstilles i templet

[10]

Josef og Maria var jøder, og de fulgte deres lands skikke. Da Jesus var seks uger gammel, bragte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren i templet. Det var i overensstemmelse med den lov, Gud havde givet Israel, og Jesus skulle være lydige i alle ting. Guds egen Søn, Himmels fyrste, lærer os ved sit eksempel, at vi bør vise lydighed.

Det var kun den førstefødte i hver familie, der således blev fremstillet i helligdommen. Denne ceremoni skulle minde om en begivenhed, der havde fundet sted mange år tidligere. Dengang Israels børn var trælle i Ægypten, sendte Herren Moses for at udfri dem. Han befalede Moses at gå til ægypterkongen Faraos og sige til ham: Så siger Herren: Israel er min førstefødte søn; men da jeg sagde til dig: Lad min søn rejse, for at han kan dyrke mig! da nægtede du at lade ham rejse. Se, jeg dræber din førstefødte søn. 2Mos. 4,22-23.

[11]

Moses frembar budskabet for kongen, men Faraos svarede: Hvem er Herren, at jeg skulle adlyde ham og lade israelitterne rejse? Jeg kender ikke noget til Herren, og jeg vil heller ikke lade israelitterne rejse! 2Mos. 5,2. Så lod Herren nogle frygtelige plager komme over Ægypten. Den sidste plage bestod i, at den førstefødte søn i hver familie blev ihjelslået, lige fra den førstefødte hos kongen til den førstefødte hos den ringeste i landet.

Herren sagde til Moses, at hver familie blandt israelitterne skulle slagte et lam og stryge blodet på dørstolperne i de huse, hvor de boede. Det skulle tjene som tegn, så dødsengelen gik forbi alle israelitternes huse og ikke slog andre ihjel end de hovmodige og grusomme ægyptere.

[12]

Dette påskeblod var for jøderne et symbol på Kristi blod. I tidens fylde ville Gud hengive sin elskede Søn til at blive slagtet ligesom dette lam, for at enhver, som tror på ham, kan blive frelst fra evig død. Kristus kaldes vort påskelam. 1Kor. 5,7. Ved troen er vi forløst ved hans blod. Ef. 1,7. Når hver familie i Israel således bragte deres ældste søn til templet, skulle de ihukomme, hvorledes børnene var

blevet frelst fra plagen, og hvorledes alle kan blive frelst fra synd og evig død.

[13] Idet barnet blev fremstillet i templet, tog præsten det på sine arme og bar det frem foran alteret. Således blev det højtideligt helliget til Gud. Efter at det derpå var givet tilbage til moderen, blev dets navn indskrevet i bogrullen, som indeholdt navnene på Israels førstefødte. På samme måde vil alle, som bliver frelst ved Kristi blod, få deres navne indskrevet i livets bog. Josef og Maria fremstillede Jesus for præsten, som loven foreskrev. Hver dag kom fædre og mødre med deres børn, og præsten så ikke mere i Josef og Maria end i så mange andre. De var ganske almindelige mennesker fra arbejderstanden.

I barnet Jesus så han blot et hjælpeløst lille væsen. Lidet anede han, at han i det øjeblik holdt verdens frelser, ypperstepræsten i den himmelske helligdom, i sine arme. Men det kunne han have vidst; for hvis han havde været lydige mod Guds ord, ville Herren have åbenbaret det for ham.

[14] På samme tid var der to af Guds trofaste tjenere i helligdommen. Det var Simeon og Anna. De havde begge tjent Herren i mange år, og han havde vist dem meget, som han ikke kunne åbenbare for de stolte og selvretfærdige præster. Simeon havde fået det løfte, at han ikke skulle dø, før han havde set Frelseren. Så snart han så Jesus i templet, vidste han, at det var den forjættede. Jesu ansigt oplystes af et dæmpet, himmelsk lys, og idet Simeon tog barnet i sine arme, priste han Gud og sagde:

Herre! nu lader du din tjener gå bort i fred, som du har sagt. Thi mine øjne har set din frelse, som du har beredt for alle folkeslag, et lys, som skal åbenbares for hedningerne, og en herlighed for dit folk Israel. Luk. 2,29-32. Anna, som var en profetinde, trådte til i den samme stund og lovpriste Gud og talte om barnet til alle, som ventede Jerusalems forløsning. Luk. 2,38.

[15] Således vælger Gud ydmyge mennesker til at være sine vidner. De, der kaldes store i denne verden, bliver ofte forbigået. Mange er som de jødiske præster og rådsherrer. De er ivrige efter at tjene og ære sig selv, men tænker kun lidt på at tjene og ære Gud. Derfor kan han ikke udvælge dem til at fortælle andre om sin kærlighed og barmhjertighed. Maria, Jesu moder, grundede på Simeons store profeti. Idet hun betragtede barnet i sine arme og tænkte på, hvad

Betlehems hyrder havde sagt, fyldtes hendes hjerte med taknemmelighed, glæde og lyse forhåbninger.

Simeons ord mindede hende om Esajas profeti. Hun vidste, at disse forunderlige ord var udtalt om Jesus: Det folk, som vandrer i mørke, skal skue så stort et lys; lys stråler frem over dem, som bor i mulmets land. Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste. Es. 9,2

[16]

Vismændenes besøg

Gud ønskede, at menneskene skulle være underrettet om, at Kristus kom til Jorden. Præsterne burde have lært folket at forvente Frelseren; men de kendte ikke selv hans komme. Derfor udsendte Gud engle til at forkynde hyrderne, at Kristus var født, og hvor de kunne finde ham. Derfor var der også nogle, der tog imod Jesus som Frelseren, da han blev fremstillet i templet. Gud havde holdt Simeon og Anna i live, og de fik den herlige forret at vidne om, at Jesus var den lovede Messias.

[17]

Gud ønskede også, at andre end jøderne skulle vide, at Kristus var kommet. I et fjernt land imod øst var der vismænd, som havde gransket profetierne om Messias og troede, at hans komme var nær. Jøderne kaldte disse mænd hedninger; men de var ikke afgudsdyrkere. De var hæderlige mænd, som ønskede at kende sandheden og adlyde Guds vilje.

Gud ser på hjertet, og han vidste, at disse mænd var pålidelige. De var bedre skikkede til at modtage lys fra Himmelen end de jødiske præster, som var så selvtilfredse og stolte. Disse vismænd var filosoffer. De havde betragtet Guds gerninger i naturen og derved lært at elske ham. De havde studeret stjernerne og kendte deres bevægelser. De holdt af at iagttage himmellegemerne på deres baner. Og når en ny stjerne kom til syne, hilste de dens fremkomst som en stor begivenhed.

[18]

Samme nat, som englenerne havde besøgt hyrderne ved Betlehem, havde vismændene bemærket et sælsomt lys på himmelen. Det var den herlighed, der omgav engleskaren. Da dette lys var svundet bort, havde de set noget, der lignede en ny stjerne. Straks erindrede de profetien, som sagde: „En stjerne opgår af Jakob, et herskerspir løfter sig fra Israel!“ 4Mos. 24,17. Var denne stjerne et tegn på, at Messias var kommet? De bestemte sig for at følge den og se, hvor den ville føre dem hen. Den ledte dem til Judæa. Men da de nærmede sig Jerusalem, blev stjernen utydelig og de kunne ikke følge den længere.

I håb om, at jøderne straks kunne vise dem, hvor Frelseren var, gik vismændene ind i Jerusalem og spurgte: Hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham. Men da kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham; og han samlede alle folkets ypperstepræster og skriftkloge og søgte hos dem at få at vide, hvor kristus skulle fødes. Og de sagde til ham: I Betlehem i Judæa; thi således er der skrevet ved profeten. Matt. 2,2 5.

Herodes var ikke glad for at høre om en konge, som måske en dag ville indtage hans trone. Derfor lod han hemmeligt vismændene kalde og søgte nøje besked om, hvornår de første gang havde set stjernen. Så sendte han dem til Betlehem med de ord: Gå hen og forhør jer nøje om barnet; og når I har fundet det, så lad mig det de, for at også jeg kan komme og tilbede det. [19]

Da vismændene havde hørt disse ord, begav de sig atter på vej. Og se, stjernen, som de havde set i østen, gik foran dem, indtil den kom og stod over det sted, hvor barnet var. Og de gik ind i huset og så barnet med dets moder Maria; da faldt de ned og tilbad det, og de lukkede op for deres skatte og bragte det gaver: guld, røgelse og myrra. Matt. 2,6 11. De kostbareste skatte vismændene ejede, bragte de Frelseren. Heri har de vist os et eksempel. Mange giver deres jordiske venner gaver, men har intet til den himmelske ven, som har skænket dem alle velsignelserne. Sådan burde vi ikke gøre. Kristus skulle vi give alt det bedste, vi har af vor tid, vore penge og vor kærlighed. [20]

Vi kan give til Jesus ved at give til de fattige og til udbredelsen af evangeliet om Frelseren. Således kan vi hjælpe til med at frelse dem, som han ofrede sit liv for. Sådanne gaver behager Frelseren.

[21]

Flugten til Ægypten

Herodes var ikke ærlig, da han sagde, at han ville komme og tilbede Jesus. Han frygtede for, at Frelseren engang skulle blive konge og tage riget fra ham. Han ønskede at finde barnet, så han kunne slå det ihjel. Vismændene forberedte sig på at vende tilbage til Herodes og lade ham det vide. Men Herrens engel åbenbarede sig for dem i en drøm og sendte dem hjem ad en anden vej.

[22]

Men da de var draget bort, se, da viser en Herrens engel sig i en drøm for Josef og siger: „Stå op, tag barnet og dets moder med dig og flygt til Ægypten og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter barnet for at dræbe det. Matt. 2,13. Josef ventede ikke, til det blev morgen; han stod straks op, og med Maria og barnet drog han ved nattetid ud på den lange rejse.

Vismændene havde skænket Jesus kostbare gaver og på denne måde sørgede Gud for udgifterne til rejsen og deres ophold i Ægypten, indtil de atter skulle tilbage til deres land. Herodes blev meget vred, da han erfarede, at vismændene var draget en anden vej hjem. Han vidste, hvad Gud havde talt ved sin profet om Kristi komme. Han vidste, at stjernen var sendt for at vejlede vismændene. Og alligevel besluttede han at udrydde Jesus. I sin vrede sendte han soldater til Betlehem og lod „alle drengbørn på to år og derunder myrde“. Matt. 2,16.

[23]

Hvor underligt, at et menneske kæmper mod Gud! Hvor frygtelig må ikke denne nedslagtning af de uskyldige børn have været! Herodes havde begået mange grusomheder; men nu var hans ugudelige liv snart til ende. Han fik selv en grufuld død. Josef og Maria blev i Ægypten, indtil Herodes var død. Da viste engelen sig for Josef og sagde: „Stå op, tag barnet og dets moder med dig og drag til Israels land; thi de, som stræbte barnet efter livet, er nu døde“. Matt. 2,20.

Josef håbede at kunne skabe sig et hjem i Betlehem, hvor Jesus var født; men da han nærmede sig Judæa, hørte han, at en søn af Herodes var konge i sin faders sted. Da frygtede Josef for at drage derhen og vidste nu ikke, hvad han skulle gøre. Gud sendte derfor

en engel for at vejlede ham; og efter engelens anvisninger vendte Josef tilbage til sit gamle hjem i Nazaret.

[24]

Jesu barndom

Jesus tilbragte sin barndom i en lille bjerglandsby. Han var Guds Søn og kunne have haft sit hjem hvor som helst på Jorden. Han ville have været en pryde for et hvilket som helst sted. Men han kom ikke til de velhavendes hjem eller til kongers paladser. Han valgte at bo blandt de fattige i Nazaret.

[25]

Jesus vil gerne lade de fattige forstå, at han kender deres prøvelser. Han har gennemgået alt det, de må igennem. Han kan føle med dem og hjælpe dem. Bibelen siger om Jesu barndom: „Og barnet voksede og blev stærkt og fyldtes af visdom; og Guds nåde var over det. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker“. Luk. 2,40. og 52. Jesus var opvakt og flittig. Han havde en klar forstand og var meget tankefuld og klog af sin alder. Han var enfoldig og barnlig i sin optræden, og såvel hans åndelige som legemlige udvikling foregik ligesom hos andre børn.

Dog var Jesus ikke i alle henseender som børn er flest. Han var altid venlig og uegennyttig. Altid var han villig til at hjælpe andre. Han var tålmodig og sandhedskærlig. Jesus stod fast som en klippe på det, der var ret, men undlod aldrig at vise godhed og mildhed mod alle. I sit hjem, og hvor som helst han færdedes, var han en lille opmuntrende solstråle.

[26]

Han var hensynsfuld og god mod de gamle og de fattige. Også dyrene viste han venlighed. Han tog sig så ømt af den lille sårede fugl, og alt levende følte sig lykkeligere i hans nærværelse. På Jesu tid var jøderne meget omhyggelige med deres børns uddannelse. Deres skoler var tilknyttet synagogerne eller de steder, hvor man samledes til gudstjeneste. Lærerne kaldtes rabbinere og blev anset som meget lærde.

Jesus gik ikke i disse skoler, for de lærte så meget, som ikke var rigtigt. I stedet for at granske Guds ord studerede de menneskers udtalelser, og ofte var disse i modstrid med det, som Gud havde talt gennem sine profeter. Ved sin Helligånd underviste Gud selv Maria om, hvordan hun skulle opdrage hans Søn. Maria gav Jesus

undervisning i den hellige skrift og han lærte selv at læse og studere den.

Jesus elskede også at studere alt det vidunderlige, Gud havde skabt på Jorden og på himmelen. I naturens bog iagttog han træerne og planterne, dyrene, solen og stjernerne. Dag efter dag iagttog han dem og prøvede at lære noget af dem og forstå årsagen til alt. Hellige engle omgav ham og hjalp ham til at lære Gud at kende gennem alle disse ting. Og eftersom hans fysiske vækst tiltog, voksede han også i styrke, visdom og kundskab. Ethvert barn kan tilegne sig kundskab på samme måde, som Jesus gjorde det. Vi burde bruge vor tid til kun at lære det, der er sandt. Fabler og opdigt vil ikke gavne os. [27]

Kun sandheden har værdi, og den kan vi lære om i Guds ord og hans gerninger. Når vi studerer disse ting, vil englene hjælpe os til at forstå dem. Vi vil se vor himmelske Faders visdom og godhed. Vort sind vil, blive styrket, vort hjerte vil blive rensset, og vi vil komme til at ligne Jesus mere. Hvert år ved påskehøjtiden drog Josef og Maria op til Jerusalem. Da Jesus var blevet tolv år gammel, tog de ham med til påskefesten.

Det var en fornøjelig rejse. Man gik til fods eller red på okser eller æsler, og rejsen varede i flere dage. Fra Nazaret til Jerusalem er der godt hundrede kilometer. Fra alle dele af landet, ja selv fra fremmede lande drog man op til denne fest, og folk fra samme egn slog gerne følge. Påskefesten afholdtes i slutningen af marts eller først i april. Da var det forår i Palæstina, og hele landet var prydet med blomster og genlød af fuglenes sang. [28]

Under rejsen fortalte forældrene deres børn om de underfulde ting, Gud havde gjort for Israel i gammel tid. Og ofte istemte de nogle af Davids smukke salmer. På Jesu tid var folket blevet lunkne og formelle i deres gudsyndelse. De tænkte mere på at behage sig selv end på Guds godhed imod dem. Men sådan havde Jesus det ikke. Han elskede at tænke på Gud. Da han kom op til helligdommen, fulgte han opmærksomt præsternes handlinger. Han knælede sammen med dem, der bøjede sig for at tilbede, og han tog del i lovsangene.

Hver morgen og aften blev et lam ofret på alteret. Det skulle symbolisere Frelserens død. Idet barnet Jesus betragtede det uskyldige offer, underviste Helligånden ham om dets betydning. Han forstod, at han som Guds lam selv måtte dø for menneskenes synder. Jesus ønskede at være alene med disse tanker. Han forlod derfor sine [29]

forældre i helligdommen; og da de påbegyndte hjemrejsen, var han ikke med.

I forbindelse med templet var der en skole, hvor rabbinerne gav undervisning. Her fandt Jesus ind lidt senere. Han satte sig ved siden af de andre børn ved de store læreres fødder og lyttede til deres ord. Jøderne havde mange forkerte anskuelser angående Messias. Det vidste Jesus; men han sagde ikke de lærde mænd imod. Som en, der gerne ville lære, stillede han spørgsmål om, hvad profeterne havde skrevet.

[30] I kapitel 53 hos Esajas taler om Frelserens død. Jesus læste dette kapitel og spurgte, hvad det betød. Rabbinerne kunne ikke svare på det. De begyndte at udspørge Jesus og blev forundrede over hans kendskab til skrifterne. De mærkede, at han forstod skrifterne meget bedre, end de gjorde. De indså, at deres lære var forkert. Men de var ikke villige til at tro noget andet.

Jesu var så beskeden og sagtmodig, at de ikke blev vrede på ham. De ville gerne beholde ham som elev og lære ham at forklare skrifterne på samme måde, som de gjorde. Da Josef og Maria forlod Jerusalem for at rejse hjem, lagde de ikke mærke til, at Jesus blev tilbage. De mente, at han var i rejsefølget hos nogle af deres venner.

[31] Men da de standsede for at slå lejr for natten, savnede de hans hjælp. De søgte efter ham blandt deres rejsefæller, men fandt ham ikke. Josef og Maria blev meget ængstelige. De erindrede, hvorledes Herodes havde søgt at slå Jesus ihjel som lille, og nu frygtede de, at der var tilstødt ham en ulykke. Med sorgfulde hjerter skyndte de sig tilbage til Jerusalem. Men de fandt ham ikke før efter tre dages forløb. Stor blev deres glæde, da de så ham igen; men Maria mente, at det ikke var rigtigt af ham at forlade dem.

„Barn!“ sagde hun „hvorfor gjorde du således imod os? Se, din fader og jeg har ledt efter dig med smerte“. „Hvorfor ledte I efter mig?“ spurgte han. „Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders gerning?“ Luk. 2,48 49 (ældre oversættelse). Idet Jesus sagde dette, pegede han opad. Hans ansigt strålede af et lys, som forundrede dem. Jesus vidste, at han var Guds Søn, og han havde været i den gerning, hvortil Faderen havde sendt ham til verden.

Maria glemte aldrig disse ord. I de følgende år lærte hun bedre at forstå deres vidunderlige betydning. Josef og Maria elskede Jesus, men på grund af deres uagtsomhed blev han borte for dem. De havde

forsømt selve den gerning, Gud havde betroet dem. Ved en dags forsømmelse mistede de Jesus. På samme måde bliver Frelseren borte for mange i dag. Når vi ikke synes om at tænke på ham eller bede til ham; når vi taler intetsigende, uvenlige eller onde ord, skiller vi os fra Jesus. Uden ham er vi ensomme og bedrøvede. [32]

Men hvis vi virkelig ønsker hans selskab, vil han altid blive hos os. Frelseren vil gerne være hos dem, der søger hans nærværelse. Han vil oplyse det fattigste hjem og glæde det ydmyge hjerte. Skønt Jesus vidste, at han var Guds Søn, fulgte han dog med Josef og Maria hjem til Nazaret. Og han var „lydig imod dem“, indtil han blev tredive år gammel. Luk. 2,51.

Den, der havde været Himmelens fyrste, var en god og lydig søn på Jorden. Alt det, der under tempeltjenesten overvældede hans sind, gemte han i sit hjerte. Han ventede med at påbegynde sin livsgerning, til Guds time var inde. Jesus levede i en fattig arbejders hjem. Trofast og med glæde gjorde han sit til at underholde familien. Så snart han blev gammel nok, lærte han et håndværk og arbejdede i tømrværkstedet sammen med Josef. [33]

I den jævne arbejders simple dragt færdedes han i den lille bys gader til og fra sit arbejde. Han gjorde ikke brug af sin guddommelige magt til at gøre livet lettere for sig selv. Under arbejdet i barndommen og ungdommen blev Jesus styrket både til legeme og sjæl. Han bestræbte sig på at bruge sine kræfter på en sådan måde, at han kunne bevare den bedst mulige sundhedstilstand, så han i enhver henseende kunne yde sit bedste.

Alt, hvad han gjorde, blev gjort godt. Han ønskede at være fuldkommen, også når han arbejdede med værktøj. Ved sit eksempel lærte han os, at vi bør være flittige, at vi bør udføre vort arbejde samvittighedsfuldt og godt, og at et sådant arbejde er hæderligt. Alle bør finde en beskæftigelse, som kan være til gavn for dem selv og andre. Gud gav os arbejdet som en velsignelse, og det behager ham, når børnene med glæde udfører deres del af hjemmets pligter og hjælper far og mor. Sådanne børn vil blive en velsignelse for andre, når de forlader hjemmet. [34]

De børn, der søger at behage Gud i alt, hvad de gør, og som gør det rigtige, fordi det er rigtigt, vil blive til nytte i verden. Ved at være tro på en lille plads gør de sig skikket til en højere stilling.

[35]

Dage med kamp og strid

De jødiske ledere opstillede mange regler for folket og forlangte, at de skulle gøre mange ting, som Gud ikke havde befalet. Selv børnene skulle lære disse regler og rette sig efter dem. Men Jesus gjorde ikke forsøg på at lære det, som rabbinerne sagde. Han var forsigtig med ikke at tale nedsættende om disse lærere; men han studerede skrifterne og adlød Guds befalinger.

[36] Ofte blev han irettesat, fordi han ikke gjorde som andre. Men så beviste han med skriften, hvad der var det rigtige. Jesus søgte altid at gøre andre lykkelige. Og fordi han var så venlig og mild, håbede rabbinerne, at de kunne få ham til at gøre som de. Men det lykkedes dem ikke. Når de formanede ham til at følge deres regler, spurgte han efter skriftens lære. Han ville gøre, hvad skriften lærte.

Dette vakte rabbinernes vrede. De vidste, at deres bud var i modstrid med skriften, og alligevel kunne de ikke lide Jesus, fordi han ikke ville adlyde dem. De beklagede sig over ham til hans forældre. Josef og Maria anså rabbinerne for fromme mænd, og Jesus måtte udholde beskyldninger, som var tunge at bære.

[37] Jesu brødre stillede sig på rabbinernes side. De hævdede, at deres lære skulle agtes som Guds ord. De anklagede Jesus for at ophøje sig over folkets ledere. Rabbinerne følte sig bedre end andre mennesker og blandede sig ikke med den jævne befolkning. De ringeagtede de fattige og ulærde. Selv de syge og lidende lod de uden håb og trøst. Jesus viste kærlig interesse for alle mennesker. Hver nødlidende, han mødte, søgte han at hjælpe. Han havde ikke mange penge at give bort, men ofte nægtede han sig selv et måltid for at kunne hjælpe andre.

Når hans brødre brugte hårde ord over for fattige og elendige stakler, kunne Jesus gå hen til de samme mennesker og tale venligt og opmuntrende til dem. De, der var sultne og tørstige, gav han et bæger koldt vand og ofte den mad, han selv skulle have haft. Alt sådant mishagede hans brødre. De truede ad ham og søgte at skræmme ham, men han vedblev at gøre, som Gud havde sagt.

Jesus blev udsat for mange fristelser og prøvelser. Djævelen benyttede enhver anledning til at overvinde ham. Hvis han havde fået ham til at begå blot en forkert handling eller tale blot et utålmodigt ord, kunne Jesus ikke være blevet vor frelser, og hele verden ville være gået fortabt. Det vidste Satan, og det var årsagen til, at han gjorde sig så store anstrengelser for at få Jesus til at synde. Frelseren blev altid bevogtet af hellige engle, men hans liv var en lang kamp mod mørkets magter. Ingen af os vil nogen sinde komme ud for så stærke fristelser som han. [38]

Men til hver fristelse havde han et svar: „Der står skrevet!“ Sjældent påtalte han sine brødres forseelser, men han gjorde dem opmærksom på, hvad Gud havde sagt. Nazaret var en ugudelig by og både børnene og de unge søgte at få Jesus med på gale veje. Han var glad og munter, og de syntes godt om hans selskab.

Men hans gudfrygtige principper vakte deres harme. Når han ikke ville være med til noget, der var forbudt, kaldte de ham tit en kujon. Ofte hånede de ham for at være alt for nøjeregnende med småting. Hans svar på alt dette var: „Der står skrevet“ „Se, Herrens frygt, det er visdom; at sky det onde er indsigt“. Job 28,28. At elske det onde er at elske døden, „thi syndens løn er døden“. Rom. 6,23. Jesus kæmpede ikke for sin ret. Blev han hårdt behandlet, bar han det tålmodigt. Hans arbejde blev ofte strengere end nødvendigt, fordi han var så villig og aldrig beklagede sig. Dog blev han ikke mismodig, for han vidste, at han havde Guds velbehag. [39]

Sine lykkeligste timer tilbragte han alene i naturen og sammen med Gud. Når arbejdet var til ende, holdt han meget af at gå ud på marken for at hengive sig til betragtninger i de grønne dale og bede til Gud på bjergskrånningen eller blandt skovens træer. Han lyttede til lærken, som slog sine triller til Skaberens pris, og glad istemte han en takkesang. Med sang bød han dagen velkommen. Ved morgengry var han ofte at finde på et ensomt sted, hvor han tænkte på Gud, studerede skriften eller holdt bøn.

Efter disse stille stunder vendte han tilbage til sit hjem for at genoptage sine pligter og give et eksempel på tålmodigt slid. Hvor han end færdedes, syntes han at bringe englene med sig. Alle samfundsklasser mærkede indflydelsen af hans rene, hellige liv. Uskyldig og ubesmattet færdedes han blandt de tankeløse, de rå og de uhøflige. [40]

ge; blandt de urimelige skatteopkrævere, den sorgløse ødeland, de uretfærdige samaritanere, de hedenske soldater og de grove bønder.

Han talte et venligt ord her og et venligt ord der, når han så mennesker, der var trætte, men som alligevel blev tvunget til at bære tunge byrder. Han hjalp dem med at bære byrderne og fortalte dem, hvad han havde lært i naturen om Guds kærlighed, mildhed og godhed. Han lod dem forstå, at de havde dyrebare talenter, som ved en rigtig anvendelse kunne sikre dem evige rigdomme. Ved sit eksempel viste han, at hvert øjeblik er kostbart og må bruges til noget nyttigt.

Han betragtede ikke noget menneske som uværdigt, men søgte at opmuntre selv de værste og mindst lovende. Han sagde, at Gud elskede dem som sine børn, og de kunne blive ham lig i karakter. Lige fra barndommen virkede Jesus således på sin stille måde for andre. Denne gerning kunne ingen af de lærde rabbinere og heller ikke hans egne brødre få ham til at give afkald på. Med fast forsæt virkeliggjorde han hensigten med sit liv, thi han skulle være verdens lys.

Dåben

[41]

[42]

Da tiden var inde for Jesu offentlige virksomhed, var hans første handling at gå til Jordanfloden for at blive døbt af Johannes Døber. Johannes var udsendt for at bane vej for Frelseren. Han havde prædikeret i ørkenen og sagt: „Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet!“ Mark. 1,15.

Store skarer samledes for at høre ham. Mange blev overbevist om deres synder og lod sig døbe af ham i Jordan. Gud havde åbenbaret for Johannes, at Messias en dag ville komme til ham og bede om at blive døbt. Han havde også lovet at give ham et tegn, så han kunne vide, hvem han var. Da Jesus kom, så han i hans ansigt så tydelige tegn på et helligt liv, at han „ville hindre ham i det og sagde: „Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!“

[43]

Da svarede Jesus og sagde til ham: „Lad det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er.“ Matt. 3,14. Og idet han sagde dette, sås det samme himmelske lys på hans ansigt, som Simeon havde set. Derpå førte Johannes Frelseren ned i den smukke Jordanflods vande og døbte ham der i alt folkets påsyn. Jesus blev ikke døbt som tegn på anger over sine synder, for han havde aldrig syndet. Han gjorde det for at give os et eksempel.

Da han steg op af vandet, knælede han i bøn på flodbredden. Og se, Himlene åbnedes og stråler af herlighed vældede ud, „og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham“. Hans ansigt og hele hans skikkelse strålede af Guds herligheds lys. Og fra Himmelen lød Guds røst, som sagde: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag“. Matt. 3,16 17. Den herlighed, der hvilede over Jesus, var et pant på Guds kærlighed til os. Frelseren var vort eksempel; og lige så sikkert, som Gud hørte hans bøn, vil han høre vores.

[44]

De mest trængende, de mest syndige, de mest foragtede kan få adgang til Faderen. Når vi kommer til ham i Jesu navn, vil den røst, der talte til Jesus, også lyde til os: „Dette er mit barn, det elskede; i det har jeg velbehag“.

[45]

Fristelsen

Efter sin dåb blev Jesus af Ånden ført ud i ørkenen for at fristes af Djævelen. Han indbød ikke fristelsen. Han ønskede at være alene for at tænke over sin mission og sin gerning. I bøn og faste ville han søge styrke til at vandre på den blodbestænkte sti. Men Satan vidste, hvor Frelseren var gået hen, og han fulgte efter for at friste ham.

[46] Da Jesus forlod Jordan, var hans åsyn oplyst af Guds herlighed. Men efter at han var kommet ud i ørkenen, forsvandt denne herlighed. Verdens synder hvilede på ham, og hans ansigt vidnede om en sorg og smerte, som intet menneske nogen sinde har følt. Han led for syndere. I Edens have havde Adam og Eva vist ulydighed mod Gud ved at spise af den forbudne frugt. Deres ulydighed havde bragt synd, sorg og død ind i verden.

Kristus kom for at give et eksempel på lydighed. Efter at have fastet fyrretyve dage i ørkenen ville han end ikke for fødens skyld afvige fra sin Faders vilje. Det var fristelsen til at føje appetitten, som overvandt vore første forældre. Jesus skulle ved sin lange faste bevise, at appetitten kan bringes under kontrol. Djævelen frister menneskene på nydelsens område for derved at svække legemet og fordunkle sindet. Han ved, at det da vil være så meget lettere for ham at forføre og ødelægge dem.

[47] Men Kristi eksempel viser, at enhver syndig begæring må besejres. Appetitten skal ikke beherske os; vi skal beherske appetitten. Da Satan første gang kom til Jesus, havde han udseende af en lysets engel og hævdede, at han var et sendebud fra Himmelen. Han meddelte Jesus, at det ikke var hans Faders vilje, at han skulle udholde denne lidelse; han skulle blot vise, at han var villig til at lide.

Da Jesus kæmpede mod den værste sult, sagde Djævelen til ham: „Hvis du er Guds Søn, så sig, at stenene der skal blive til brød“. Men eftersom Frelseren var kommet for at være vort eksempel, måtte han udholde lidelser ligesom vi; han måtte ikke gøre et mirakel for sin egen skyld. Hans mirakler skulle alle udføres til bedste for andre. På

Satans udfordring svarede han: „Der står skrevet: „Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund“.

Dermed viste han, at det ikke er nær så vigtigt at få noget at spise, som det er at adlyde Guds ord. De, der adlyder Guds ord, har løfte om alt, hvad der er nødvendigt for dette liv, og de har også løfte om et evigt liv. Det mislykkedes for Djævelen at overvinde Jesus med sin første store fristelse. Derefter tog han ham med sig til Jerusalem, til helligdommens tinde, og sagde: „Hvis du er Guds Søn, så styrtdig ned; thi der står skrevet: „Han skal give sine engle befaling om dig, og de skal bære dig på hænder, for at du ikke skal støde din fod på nogen sten“.

[48]

Her fulgte Satan Kristi eksempel ved at citere skriften. Men denne forjættelse gælder ikke dem, der med forsæt udsætter sig for fare. Gud havde ikke sagt, at Jesus skulle styrte sig ned fra templet. Og Jesus ville ikke gøre det for at tilfredsstille Satan. Han sagde: „Der står skrevet: „Du må ikke friste Herren din Gud“. Vi skal forlade os på vor himmelske Faders omsorg; men vi må ikke gå, hvor han ikke har sendt os. Vi må ikke gøre det, han har forbudt os.

Eftersom Gud er barmhjertig og gerne tilgiver, er der nogle, som siger, at man trygt kan vise ulydighed imod ham. Men dette er formastelse. Gud er villig til at tilgive enhver, som beder om forladelse og omvender sig fra synden. Men de, der er ulydige imod ham, kan han ikke velsigne. Djævelen viste sig nu som den, han virkelig var: mørkets magters fyrste. Han tog Jesus med sig op på et meget højt bjerg og viste ham alle verdens riger.

[49]

Solen kastede sine stråler på prægtige byer, på marmorpaladser, frugtbare marker og vingårde. Derpå sagde Djævelen: „Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig“. Jesus betragtede scenen et øjeblik. Så vendte han sig bort. Satan havde fremstillet verden for ham i det mest tiltalende lys; men Frelseren så bag om den udvortes skønhed.

Han så verden i dens elendighed og synd, adskilt fra Gud. Al denne elendighed var en følge af, at mennesket havde vendt sig bort fra Gud for at tilbede Satan. Jesus var opfyldt af længsel efter at frelse det fortabte. Han længtes efter at genoprette alle ting, så Jorden kunne blive endnu skønnere end Edens have. Han ønskede at give menneskene en fordelagtig stilling over for Gud. Han modstod fristelserne på syndige menneskers vegne. Han skulle være sejrvinger,

[50]

for at de kunne sejre, for at de kunne blive englernes lige og blive værdige til at antages som Guds børn.

På Satans fordring om tilbedelse svarede Jesus: „Vig bort, Satan! thi der står skrevet: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene“. Matt. 4,3 10. Kærlighed til verden, magtbegær og livets forfængelighed alt, hvad der afholder mennesket fra at tilbede Gud var indbefattet i denne store fristelse. Satan tilbød Kristus verden og dens herligheder, hvis han ville hylde det ondes principper. Således fremstiller Satan også de fordele, vi kan opnå ved at handle urigtigt.

[51] Han hvisker til os: „Vil du blive til noget i denne verden, så skal du tjene mig. Tag ikke sandhed og ærlighed for højtideligt. Lyt til mit råd, og jeg vil give dig rigdom, ære og lykke“. Følger vi dette råd, tilbeder vi Satan i stedet for Gud. Det vil kun bringe os ulykke og elendighed. Jesus har vist os, hvad vi skal gøre, når vi bliver fristet.

Da han sagde til Djævelen: „Vig bort, Satan!“ kunne fristeren ikke modstå befalingen. Han følte sig tvunget til at gå. Skælvende af tilbageholdt had og raseri forlod oprørslederen verdens forløser. Striden var endt for denne gang. Kristi sejr var lige så fuldstændig, som Adams nederlag havde været. Således kan vi stå fristelse imod og sejre over Satan. Herren siger til os: „Stå Djævelen imod, så skal han fly fra jer; hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer!“ Jak. 4,7 8.

Virksomheden begynder

[52]

Fra ørkenen vendte Jesus tilbage til Jordan, hvor Johannes Døber prædikede. På det tidspunkt havde rådsherrerne i Jerusalem sendt nogle mænd ud til Johannes for at spørge ham om hans ret til at prædike og døbe. De spurgte, om han var Messias eller Elias eller „profeten“ hvormed de mente Moses. Alt dette besvarede han med et „Nej, det er jeg ikke“. „De sagde så til ham: „Hvem er du da? Vi skal jo bringe svar til dem, som har sendt os“.

Han svarede: „Jeg er en røst af en, der råber i ørkenen: „Jævn Herrens vej!“ som profeten Esajas har sagt“. Joh. 1,22 23. Når en konge i gamle dage skulle rejse fra det ene sted i sit rige til det andet, blev nogle mænd sendt forud for at jævne vejene for kongens vogn.

[53]

De skulle fælde træer, sanke sten og fylde fordybningerne ud, så vejen kunne være farbar for kongen. Da Jesus, Himmelens Konge, skulle komme, blev Johannes Døber på samme måde udsendt for at berede vejen ved at forkynde folket hans komme og formane dem til at omvende sig fra deres synder. Mens Johannes var ved at give svar til udsendingene fra Jerusalem, så han Jesus stå på flodbredden. Det lyste op i hans ansigt, og idet han udstrakte sine hænder, sagde han:

„Midt iblandt jer står en, I ikke kender, han, som kommer efter mig, og hvis skorem jeg ikke er værdig at løse“. Joh. 1,26 27. Det vakte stort røre i forsamlingen. Messias var iblandt dem! Ivrigt så de sig omkring for at få øje på den, Johannes talte om. Men Jesus havde blandet sig med mængden og gled ud af syne. Den næste dag så Johannes Jesus igen, og idet han pegede på ham, råbte han: „Se Guds lam, som bærer verdens synd!“

[54]

Johannes fortalte om det tegn, han havde set ved Jesu dåb. „Nu har jeg selv set det“ tilføjede han, „og jeg har vidnet: Han er Guds Søn“. Joh. 1,29. og 34. Med ærefrygt og forundring så tilhørerne på Jesus og spurgte hverandre: „Er det Messias?“ De så ingen tegn på verdslig storhed og rigdom. Hans klædedragt var enkel og jævn som fattigmands. Men i hans blege, udtærede ansigt var der noget, som bevægede deres hjerter.

[55] Dette ansigt bar præg af værdighed og myndighed; hvert glimt i øjet og hvert træk i ansigtet vidnede om guddommelig medlidenhed og usigelig kærlighed. Men sendebudene fra Jerusalem følte sig ikke tiltrukket af Frelseren. Johannes havde ikke givet dem det svar, de ønskede. De ventede Messias som en stor sejrherre, men indså, at det ikke var Jesu mission, og skuffede vendte de sig fra ham.

Den næste dag så Johannes igen Jesus, og atter råbte han: „Se Guds lam!“ Joh. 1,36. To af Johannes disciple stod i nærheden, og de fulgte efter Jesus. De lyttede til hans lære og blev hans disciple. Den ene af disse var Andreas, og den anden var Johannes. Andreas førte snart sin broder Simon til Jesus, som gav ham navnet Peter. På vejen til Galilæa den følgende dag kaldte Jesus endnu en discipel, som hed Filip. Så snart Filip havde fundet Frelseren, hentede han sin ven Natanael.

[56] På denne måde begyndte Kristi store gerning på Jorden. Han kaldte sine disciple en for en, og den ene fandt sin broder, den anden sin ven. Således må enhver Kristi efterfølger handle. Så snart han selv har lært Jesus at kende, må han fortælle andre, hvilken god ven han har fundet. Det er en gerning, alle kan udføre, enten de er yngre eller ældre. I Kana i Galilæa deltog Jesus i en bryllupsfest sammen med sine disciple. Til glæde for denne familie åbenbarede han sin underfulde kraft.

[57] Det var skik der i landet at servere vin ved sådanne lejligheder. Men inden festen var til ende, var vinen sluppet op. Mangel på vin ved en fest ville blive opfattet som mangel på gæstfrihed, og dette blev anset som en stor skam. Jesus blev underrettet om, hvad der var sket, og han bad tjenerne fylde seks store stenkar med vand. „Så siger han til dem: „Øs nu og bring det til skafferen“. Joh. 2,8. Nu var det ikke vand, de øste, men vin. Denne vin var meget bedre end den, der hidtil havde været serveret, og der var rigeligt til alle. Efter at Jesus havde gjort dette mirakel, gik han stille bort. Ingen af gæsterne vidste noget om det under, han havde udført, før han var gået. Kristi gave til brylluppet var et symbol. Vandet var et billede på dåben og vinen symboliserede hans blod, som skulle udgydes for verden.

Den vin, Jesus frembragte, var ikke gæret vin. Stærk drik er årsag til drukkenskab og mange ulykker, og Gud har forbudt at anvende den. Han siger: „En spotter er vinen, stærk drik slår sig løs, og ingen, som raver deraf, er vis“. Den „bider til sidst som en slange

og spyr sin gift som en øgle“. Ordsp. 20,1; 23,32. Den vin, der blev serveret ved festen, var den rene, søde druesaft. Det var samme slags, som profeten Esajas taler om: „Der findes saft i druen, der er velsignelse deri“. Es. 65,8.

Ved at deltage i bryllupsfesten viste Jesus, at det ikke er forkert at samles på denne fornøjelige måde. Det glædede ham at se lykkelige mennesker. Ofte besøgte han folk i deres hjem og prøvede at få dem til at glemme deres bekymringer og besværligheder og tænke på Guds godhed og kærlighed. Det forsøgte han alle vegne, hvor han kom hen. Og hvor han fandt et hjerte, som var modtageligt for det guddommelige budskab, forklarede han frelsens sandheder. [58]

En dag drog han igennem Samarias land, hvor han satte sig ved en brønd for at hvile. En kvinde kom for at drage vand op, og Jesus bad hende om noget at drikke. Kvinden blev forundret, for hun vidste, hvordan jøderne hadede samaritanerne. Men Jesus sagde, at hvis hun ville bede ham om noget at drikke, så ville han give hende levende vand. Det undrede hende endnu mere. Derpå sagde Jesus:

„Enhver, som drikker af dette vand vil tørste igen, men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kilde spring til evigt liv“. Joh. 4,13 14. Med det levende vand menes Helligånden. Ligesom en tørstig vandringsmand trænger til vand at drikke, således behøver vi Guds Ånd i vore hjerter. Den, som drikker af dette vand, skal til evig tid ikke tørste.

Helligånden udgyder Guds kærlighed i vore hjerter. Den tilfredsstillende længsler, så at denne verdens rigdom, ære og fornøjelser ingen tiltrækning har på os. Den fylder os med en sådan glæde, at vi ønsker, at andre også kunne få den. Den vil blive som et kildevæld i os, hvorfra der udstrømmer velsignelse til alle omkring os. [59]

Og enhver, som har Guds Ånd i sit hjerte, skal leve til evig tid med Kristus i hans rige. Helligånden modtaget i hjertet ved tro er begyndelsen til det evige liv. Jesus sagde til kvinden, at han ville give hende denne kostelige velsignelse, hvis hun bad ham derom. Således er han også villig til at give os den.

Denne kvinde havde overtrådt Guds bud, og Jesus viste hende, at han kendte hendes synder. Men han viste også, at han var hendes ven, at han elskede hende og havde medlidenhed med hende; og hvis hun var villig til at afstå fra sine synder, ville Gud antage hende [60]

som sit barn. Hvor blev hun dog glad ved at høre dette! I sin glæde skyndte hun sig ind til byen og sagde til folk, at de skulle komme ud og se Jesus.

Så gik de ud til brønden og bad ham om at blive hos dem. Og han blev der to dage og lærte dem, og mange lyttede til hans ord. De angrede deres synder og kom til troen på ham som deres frelser. Under sin virksomhed besøgte Jesus to gange sit barndomshjem i Nazaret. Ved sit første besøg gik han ind i synagogen på sabbatsdagen.

[61] Her læste han fra Esajas profeti om Messias gerning; hvordan han skulle gå med glædesbud til fattige, trøste de sørgende, give blinde deres syn og lægedom til sønderbrudte. Derefter fortalte han folket, at „i dag er dette skriftord ... gået i opfyldelse“. Luk. 4,14 21. Det var den gerning, han selv udførte. Ved disse ord fyldtes tilhørernes hjerter med glæde. De troede, at Jesus var den lovede frelser. Helligånden virkede på deres hjerter, og de svarede med et inderligt „Amen!“ og lovpriste Herren.

Men så kom de i tanker om, at Jesus jo havde boet iblandt dem som tømrer. De havde tit set ham arbejde i værkstedet hos Josef. Og skønt hele hans liv kun vidnede om kærlighed og barmhjertighed, så ville de ikke tro, at han var Messias. Med sådanne tanker gav de Satan anledning til at få dem under sin magt. De blev fyldt med harme mod Frelseren; de gjorde heftige indsigelser mod ham og besluttede at tage hans liv. De drev ham ud og havde i sinde at styrte ham ned ad en stejl skrænt. Men hellige engle var nær for at beskytte ham, og han gik uskadt gennem mængden, og ingen kunne finde ham.

Næste gang han besøgte Nazaret, var befolkningen lige så uvillig til at tage imod ham. Så drog han bort for aldrig mere at vende tilbage. Jesu virkede for dem, der ønskede hans hjælp, og overalt i landet samlede folket om ham. Når han helbredte og underviste, blev der stor glæde. Himmelen syntes at komme ned på Jorden, og de frydede sig over en barmhjertig frelsers nåde.

Jesus underviser folket

[62]

[63]

Hos jøderne var religionen ikke stort andet end en gentagelse af ceremonier. Efterhånden som de var afvejet fra den sande gudsdyrkelse og havde mistet den åndelige kraft, forsøgte de at erstatte mangelen med deres egne ceremonier og overleveringer. Kristi blod alene kan rense fra synd. Han alene har magt til at bevare os fra at synde. Men jøderne stolede på, at deres egne gerninger og ceremonier kunne skaffe dem frelse. På grund af deres nidkærhed for disse ceremonier, anså de sig for retfærdige og værdige til en plads i Guds rige.

Men de satte deres håb til verdslig storhed. De stræbte efter rigdom og magt, som de ventede at få som belønning for deres foregivne fromhed. De ventede, at Messias skulle oprette sit rige her på Jorden og herske som en mægtig fyrste blandt mennesker. Med hans komme håbede de at opnå alle jordiske velsignelser.

[64]

Jesus vidste, at de ville blive skuffede i deres forventninger. Han var kommet for at undervise dem om noget, der var langt bedre end det, de stræbte efter. Han var kommet for at genoprette den sande gudsdyrkelse. Han skulle indføre hjertets sande religion, som ville give sig udtryk i et rent liv og en hellig karakter. I den dejlige bjergprædiken gav han en fremstilling af det, der har størst værdi i Guds øjne, og hvad der vil bringe sand lykke.

Frelserens disciple var blevet påvirket af rabbinernes lære, og Jesu undervisning gjaldt først og fremmest disciplene. Men hans lære angår også os. Vi behøver den samme undervisning. „Salige er de fattige i ånden“ sagde Jesus. Matt. 5,3. De fattige i ånden er dem, der indser deres syndighed og deres behov. De ved, at de ikke kan gøre noget godt af sig selv. De beder Gud om hjælp, og han giver dem sin velsignelse.

[65]

„Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er „Hellig,,: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live“. Es. 57,15. „Salige er de, som sørger“. Matt. 5,4. Hermed menes ikke

dem, der knurrer og klager og ser fortrædelige og nedslåede ud. Der menes dem, som virkelig sørger over deres synder og beder Gud om forladelse.

Alle disse vil han tilgive uforskyldt. Han siger: „Jeg vender deres kummer til fryd, giver trøst og glæde efter sorgen“. Jer. 31,13.

[66] „Salige er de sagtmodige“. Matt. 5,5. Jesus siger: „Lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet“. Matt. 11,29. Når han blev dårligt behandlet, gengældte han ondt med godt. Heri har han givet os et eksempel, for at vi skal gøre, ligesom han har gjort.

„Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden“. Matt. 5,6. Retfærdighed er at handle ret. Det er lydighed mod Guds lov, thi i denne lov findes retfærdighedens grundprincipper fremsat. Bibelen siger: „Alle dine bud er retfærd“. Sl. 119,172.

Ved sit eksempel lærte Jesus menneskene at adlyde denne lov. Lovens retfærdighed kom til udtryk i hans liv. Vi hungrer og tørster efter retfærdighed, når vi ønsker at blive Kristus lig i alle vore tanker, ord og handlinger.

Og vi kan blive Kristus lig, hvis vi virkelig ønsker det. Vort liv kan blive som hans og vore handlinger i harmoni med Guds lov. Helligånden vil udgyde Guds kærlighed i vore hjerter, så vi får lyst til at gøre hans vilje.

[67] Gud er mere villig til at give os sin Ånd, end forældre er til at give deres børn gode gaver. Hans forjættelse lyder: „Bed, så skal der gives jer“. Matt. 7,7; Luk. 11,9. Alle, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, „skal mættes“.

„Salige er de barmhjertige“. Matt. 5,7. At være barmhjertig er at behandle andre bedre, end de fortjener. Således har Gud behandlet os. Han har lyst til miskundhed. Han er „god imod de utaknemmelige og onde“. Luk. 6,35. Han lærer os at handle mod hverandre på samme måde. Han siger: „Vær gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus“. Ef. 4,32.

„Salige er de rene af hjertet“. Matt. 5,8. Gud interesserer sig mere for, hvad vi virkelig er, end for det, vi siger, vi er. Han spørger ikke efter vor smukke udseende, men han vil gerne se et rent hjerte. Da vil alle vore ord og gerninger også blive rene. Kong David bad: „Skab mig, o Gud, et rent hjerte“. „Lad min munds ord være dig til behag, lad mit hjertes tanker nå frem for dit åsyn, Herre, min klippe og min genløser!“ Sl. 51,12; 19,15. Dette bør også være vor bøn.

„Salige er de, som stifter fred“. Matt. 5,9. Den, der ejer Kristi sagtmodige, ydmyge sindelag, vil være fredsommelig. Dette sindelag skaber ikke ufred og svarer ikke igen i vrede. Det gør hjemmet lykkeligt og giver en stille fred, som virker velgørende på alle. [68]

„Salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld“. Matt. 5,10. Jesus vidste, at for hans skyld ville mange af hans disciple blive sat i fængsel og mange ville blive slået ihjel. Men han sagde, at de skulle ikke sørge derover. Intet kan skade dem, der elsker og følger Frelseren. Han vil være med dem under alle forhold. De kan blive slået ihjel, men han vil give dem et evigt liv og „herlighedens uvisnelige sejrskrans“.

Og andre ville høre om den kære frelser gennem dem. Jesus sagde til sine disciple: „I er verdens lys“. Matt. 5,14. Jesus skulle snart forlade denne verden og gå til sit himmelske hjem. Men disciplene skulle undervise folket om hans kærlighed. De skulle være som lys iblandt dem. [69]

Lysset i fyrtårnet, som skinner ud i mørket, leder skibet trygt i havn; således skal Jesu efterfølgere lyse i denne mørke verden og lede mennesker til Frelseren og det himmelske hjem. Det bør alle Kristi efterfølgere gøre. Han har kaldet dem til at samarbejde med ham for at frelse andre. Denne lære var ny og fremmed for Jesu tilhørere, og han gentog den flere gange. Engang kom en lovkyndig til ham og spurgte: „Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve evigt liv?“ Jesus svarede ham: „Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?“

Han svarede og sagde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv“. „Du har svaret rigtigt“, sagde Jesus; „gør dette, så skal du leve“. Men det havde den lovkyndige ikke gjort. Han vidste, at han ikke havde elsket sin næste som sig selv. I stedet for at omvende sig søgte han at undskylde sin egenkærlighed. Derfor spurgte han Jesus: „Hvem er så min næste?“ Luk. 10,25-29. [70]

Præsterne og rabbinerne diskuterede ofte dette spørgsmål. De regnede ikke de fattige og ulærde for deres næste og ville ikke vise venlighed mod dem. Men Jesus tog ikke del i deres diskussioner. Han besvarede den lovkyndiges spørgsmål ved at fortælle om en begivenhed, der havde fundet sted kort tid i forvejen:

[71] En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko, fortalte han. Denne vej var stejl og stenet og førte gennem en vild og øde egn. Her faldt manden i hænderne på røvere og blev plyndret for alt, hvad han ejede. De slog ham fordærvet og lod ham ligge halvdød. Som han nu lå der, kom en præst og derefter en levit fra helligdommen i Jerusalem og gik samme vej. Men i stedet for at hjælpe den stakkels mand, gik de forbi på den anden side af vejen. Disse mænd var udvalgt til at gøre tjeneste i Herrens tempel, og de burde ligesom han have været rige på miskundhed og godhed. Men deres hjerter var kolde og ufølsomme.

Lidt senere kom en samaritaner hen i nærheden af den fremmede. Samaritanerne var foragtede og hadede af jøderne. En jøde ville ikke give en samaritaner så meget som et bæger koldt vand eller en bid brød. Men samaritaneren gav sig ikke tid til at tænke på det. Han tænkte heller ikke på de røvere, som måske lå på lur efter ham.

[72] Der lå den fremmede og blødte og var lige ved at dø. Samaritaneren tog sin kappe af og svøbte den om ham. Han gav ham sin vin at drikke og hældte olie på hans sår. Han løftede ham op på sit ridedyr og førte ham til et herberge og plejede ham hele natten. Inden han drog af sted næste dag, betalte han værten for at sørge for ham, indtil han blev rask igen. Efter at have fortalt denne beretning vendte Jesus sig mod den lovkyndige og sagde: „Hvem af de tre synes du nu har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?“

Den lovkyndige svarede: „Den, som øvede barmhjertighed imod ham“. Da sagde Jesus til ham: „Gå du hen og gør ligeså!“ Luk. 10,30-37. Jesus lærte således, at ethvert menneske, som behøver vor hjælp, er vor næste. Vi skal handle mod vor næste, som vi gerne selv vil behandles. Præsten og levitten gav sig ud for at holde Guds bud, men det var samaritaneren, som virkelig holdt dem. Han havde et kærligt og medfølelse hjerte. I sin omsorg for den sårede fremmede viste han kærlighed til Gud og kærlighed til sin næste. Det behager Gud, når vi er gode mod hverandre. Vi viser vor kærlighed til ham ved at være gode mod vore medmennesker. Et kærligt, venligt sindelag er mere værd end alverdens rigdom. De, der ofrer sig for at gøre godt, viser dermed, at de er Guds børn. Det bliver dem, der kommer til at bo hos Jesus i hans rige.

Sabbatshelligholdelse

[73]

Frelseren holdt sabbat, og han lærte sine disciple at holde sabbat. Han vidste, hvorledes den skulle helligholdes, for han havde selv helliget den. Bibelen siger: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig. Den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den“. 2Mos. 20,8 11; 31,16 17. Kristus havde samarbejdet med sin Fader ved verdens skabelse, og sabbatten er blevet til ved ham. Bibelen siger, at alt er blevet til ved ham. Joh. 1,3. Når vi betragter solen og stjernerne, træerne og de smukke blomster, må vi tænke på, at Kristus har skabt det alt sammen. Og han indstiftede sabbatten for at hjælpe os til ikke at glemme hans kærlighed og almagt.

[74]

De jødiske lærere havde opstillet mange regler for, hvordan sabbatten skulle helligholdes, og de ville, at alle og enhver skulle følge deres forskrifter. De holdt derfor øje med Frelseren for at se, hvad han ville gøre. Da Jesus og hans disciple en sabbat gik hjem fra synagogen, vandrede de igennem en kornmark. Det var sent, og disciplene var sultne. De plukkede derfor nogle aks, gned dem i hænderne og spiste kernerne.

Gik man gennem en mark eller en have enhver anden dag, var det tilladt at spise alt det, man ville. Men sådan var det ikke på sabbatten. Jesu fjender lagde mærke til, hvad disciplene gjorde, og sagde til ham: „Se, dine disciple gør noget, man ikke har lov at gøre på en sabbat“. Matt. 12,2. Men Jesus forsvarede sine disciple. Han erindrede sine anklagere om David, hvorledes han havde spist af skuebrødene i Guds hus, da han var i nød, og også havde givet det til sine sultne ledsagere.

[75]

Hvis det var ret for David at spise af det hellige brød, da han var sulten, havde de sultne disciple så ikke lov at plukke aks på sabbattens hellige timer? Sabbatten blev ikke indstiftet til at være en byrde for menneskene. Den skulle være dem til velsignelse og skænke dem

hvile og vederkvægelser. Derfor sagde Herren: „Sabbaten er blevet til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld“. Mark. 2,27.

[76] „En anden sabbat skete det, at han kom ind i synagogen og lærte. Der var der en mand, hvis højre hånd var visnen. Og de skriftkloge og farisæerne holdt øje med ham, om han ville helbrede på sabbatten, for at finde noget at anklage ham for. Men han kendte deres tanker og sagde til manden med den visne hånd: „Rejs dig og træd frem her midt iblandt os!“ Og han stod op og trådte frem.

Så sagde Jesus til dem: „Jeg spørger jer, har man lov at gøre godt på sabbatten eller gøre ondt, at frelse liv eller ødelægge det?“ Da så han omkring på dem med vrede, bedrøvet over deres hjertes forhærdelse, og siger til manden: „Ræk din hånd frem!“ og han rakte den frem, og hans hånd blev rask igen. Men de blev opfyldt af raseri og talte med hverandre om, hvad de skulle gøre ved Jesus“. Luk. 6,6 9; Mark. 3,5; Luk. 6,11.

[77] Frelseren afslørede deres urimelighed ved at stille et spørgsmål. „Men han sagde til dem: „Er der nogen iblandt jer, som har et får og ikke vil gribe fat i det og trække det op, når det på sabbatten falder i en grav?“ Det kunne de ikke svare på. Så sagde han „Hvor meget mere værd er dog ikke et menneske end et får? Altså har man lov at gøre godt på sabbatten“. Matt. 12,11 12. „Altså har man lov“, det vil sige: altså er det i harmoni med loven. Jesus anklagede aldrig jøderne for deres overholdelse af Guds lov eller for deres iagttagelse af sabbatten. Men han fremholdt altid loven i hele dens fylde.

Esajas profeterede om Kristus: „For sin retfærdigheds skyld ville Herren løfte loven til højhed og ære“. Es. 42,21. At „løfte loven til højhed og ære“ vil sige at bringe den op på et højere plan og gøre den mere vidtrækkende. Jesus løftede loven op ved at belyse dens herlige betydning fra alle sider. Han påviste, at den bør adlydes, ikke blot i gerning, som ses af mennesker, men også i tanken, som Gud alene kender.

[78] Jesus sagde til dem, der påstod, at han tilsidesatte loven: „Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven eller profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme“. Matt. 5,17. At „fuldkomme“ vil sige at holde, at opfylde. (Jak. 2,8). Da han kom for at blive døbt af Johannes, sagde han: „Således bør vi opfylde

alt, hvad ret er“. Matt. 3,15. At opfylde loven vil sige at adlyde den fuldkomment.

Guds lov kan ikke forandres. Herom siger Jesus: „Før himmelen og jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel af loven forgå før det er sket alt sammen“. Matt. 5,18. Da Jesus stillede spørgsmålet: „Har man lov at gøre godt på sabbatten eller gøre ondt, at frelse liv eller ødelægge det?“ viste han, at han kendte de onde farisæeres tanker. Medens han søgte at frelse liv ved at helbrede den syge, søgte de at ødelægge liv ved at slå ham ihjel. Var det bedre at slå ihjel på sabbatten, som de pønsede på, end at helbrede de lidende, som han havde gjort?

Var det bedre at nære mordtanker på Guds hellige dag, end at vise kærlighed mod alle mennesker, en kærlighed, som finder udtryk i godhed og barmhjertighed? Jøderne anklagede ofte Jesus for at overtræde sabbatten. Mange gange søgte de at tage hans liv, fordi han ikke holdt den i overensstemmelse med deres overleveringer. Men det ændrede ikke noget for hans vedkommende. Han helligholdt sabbatten, som Gud ønskede, den skulle helligholdes.

[79]

I Jerusalem var der en stor dam, der hed Betesda. På visse tider kom vandet i denne dam i oprør. Folket troede, at en Herrens engel fór ned i dammen og bragte vandet i oprør. „Den, som da, efter at vandet var kommet i oprør, først steg ned deri, blev rask; hvilken sygdom han end led af“. En mængde mennesker kom til denne dam i håb om at finde helbredelse; men de fleste blev skuffede. Når vandet kom i oprør, var der en sådan trængsel, at mange ikke engang kunne nå hen til kanten af dammen.

En sabbat kom Jesus til Betesda. Hans hjerte fyldtes med medlidenhed, da han så de stakkels syge mennesker. Der var der en mand, som så mere elendig ud end de andre. Han havde i otte og tredive år været en hjælpeløs krøbling. Ingen læge kunne gøre ham rask. Mange gange var han blevet bragt hen til Betesda, men når vandet kom i oprør, steg en anden ned før ham.

[80]

Denne sabbat havde han endnu en gang forsøgt at nå hen til dammen, men forgæves. Jesus så ham krybe tilbage til den måtte, han brugte som seng. Hans kræfter var næsten udtømt. Hvis han ikke snart fik hjælp, måtte han dø. Som han nu lå der og engang imellem løftede hovedet for at se hen på vandet, bøjede et kærligt ansigt sig over ham, og han hørte en stemme sige: „Vil du være rask?“

[81] Manden svarede bedrøvet: „Herre! jeg har ingen til at bringe mig ned i dammen, når vandet er kommet i oprør; mens jeg er på vej, stiger en anden ned før mig“. Han vidste ikke, at den, der stod ved hans side, kunne helbrede ikke blot en, men alle, som ville komme til ham. Jesus sagde til ham „Stå op, tag din seng og gå!“

Straks forsøgte han at adlyde befalingen, og kræfterne vendte tilbage. Han sprang op på sine fødder og opdagede, at han både kunne stå og gå. Hvor var det vidunderligt! Han tog sin seng og skyndte sig afsted, idet han priste Gud for hvert et skridt. Kort efter traf han nogle af farisæerne, som han fortalte om sin forunderlige helbredelse. Det glædede dem åbenbart ikke, derimod bebrejdede de ham, at han bar sin seng på sabbatten. Manden svarede dem: „Han, som gjorde mig rask, sagde til mig: „Tag din seng og gå!“ Joh. 5,1 11.

[82] Nu var det ikke længere ham, de var harmfulde på; de fordømte den, der havde befalet ham at bære sin seng på sabbatten. I Jerusalem, hvor Frelseren nu opholdt sig, boede mange af de lærde rabbinere. Her blev folket undervist i deres falske teorier angående sabbatten. Store skarer kom for at tilbede i helligdommen, og således blev rabbinernes lære spredt vidt omkring. Jesus ønskede at få disse vildfarelser rettet. Det var grunden til, at han helbredte denne mand på sabbatten og bad ham bære sin seng. Han vidste, at dette ville tiltrække rabbinernes opmærksomhed og derved give ham anledning til at undervise dem. Og således skete det. Farisæerne stillede Jesus for synedriet, jødernes øverste råd, hvor han skulle forsvare sig mod beskyldningen for sabbatsovertrædelse.

[83] Frelseren erklærede, at hans handling var i samklang med sabbatsbudet. Den var i overensstemmelse med Guds gerning og vilje. „Min Fader arbejder indtil nu“, sagde han; „også jeg arbejder“. Joh. 5,17. Gud arbejder uophørligt for at opholde alt levende. Skulle hans arbejde standse på sabbatsdagen? Skulle Gud forbyde solen at gøre sin gerning på sabbaten? Skulle han afbryde dens stråler, så den ikke kunne varme jorden og vedligeholde plantelivet? Skulle bækkene holde op med at vande markerne, og havet indstille ebbe og flod? Skulle kornet standse sin vækst, og træerne og blomsterne ikke knoppes eller blomstre på sabbatten?

Menneskene ville da gå glip af jordens frugt og de goder, som opretholder livet. Naturen må fortsætte sin virksomhed, ellers ville

vi gå til grunde. Og menneskene har også en gerning at udføre på sabbatten. Der må sørges for livets fornødenheder, de syge må plejes, de nødlidendes trang må afhjælpes. Gud ønsker ikke, at nogen af hans skabninger skal lide smerte en eneste time, når den kan lindres på sabbatten eller nogen anden dag.

Gud standser aldrig sin virksomhed, og vi skulle heller aldrig holde op med at gøre godt. Budet forbyder os at udføre vort eget arbejde på Guds hviledag. Arbejdet for det daglige udkomme må ophøre; intet arbejde for verdslig vinding eller fornøjelse er tilladt på denne dag. Men sabbatten skal ikke tilbringes i ørkesløs uvirksomhed. Ligesom Gud ophørte med sin gerning ved skabelsen og hvilede på sabbatten, således skal vi hvile. Han byder os lægge vore daglige beskæftigelser til side og vie disse hellige timer til sund hvile, gudstjeneste og kristelig godgørenhed.

[84]

Den gode hyrde

[85]

Frelseren omtalte sig selv som hyrde og disciplene som sin hjord. Han sagde: „Jeg er den gode hyrde; jeg kender mine, og mine kender mig“. Joh. 10,14. Jesus skulle snart forlade sine disciple, og dette sagde han for at trøste dem. Når han ikke mere var hos dem, ville de mindes hans ord. Hvor som helst de så en hyrde vogte sin hjord, ville de mindes Frelserens kærlighed og omsorg for dem.

I Palæstina opholdt hyrden sig hos sine får dag og nat. Om dagen førte han dem over klippefulde høje og gennem skove til dejlige, frodige enge langs floden. Om natten vågede han over dem og beskyttede dem mod vilde dyr og røvere, som ofte lå skjult i nærheden. Ømt tog han sig af de svage og syge. De små lam løftede han op på sine arme og bar dem ved sit bryst. Hvor stor hjorden end var, så kendte hyrden hvert eneste får. Han havde et navn til hvert enkelt, og han kaldte dem ved navn.

Således tager Kristus, den himmelske hyrde, sig af sin hjord, som er spredt ud over Jorden. Han kender os alle ved navn. Han kender det hus, vi bor i, og alle beboernes navne. Han har omsorg for hver enkelt, som om der ikke fandtes nogen anden i hele verden. Hyrden gik foran sin hjord og mødte alle farer. Han tog kampen op med de vilde dyr og røverne. Undertiden blev hyrden dræbt, mens han vogtede sin hjord.

Således vogter Frelseren sin discipelskare. Han er gået foran os. Han har levet på Jorden ligesom vi. Han har været barn, yngling og mand. Han overvandt Djævelen og alle hans fristelser, for at vi kan sejre. Han gav sit liv for at frelse os. Selv om han nu er i Himmelen, glemmer han os ikke et øjeblik. Trygt vil han føre hvert enkelt får. Ikke en eneste sjæl, som følger ham, kan den store fjende rive bort.

Hvis en hyrde havde hundrede får, og et af dem kom bort, blev han ikke hos dem, der var i folden. Han gik ud for at søge efter det vildfarne får. Han gik ud i den mørke nat, gennem stormen over bjerge og dale. Han gav sig ingen ro, før fåret var fundet. Så tog han det i sine arme og bar det hjem til folden. Han klagede ikke over den

lange, besværlige eftersøgning, men sagde glædestrålende: „Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet“. Luk. 15,4 6.

Således har Den store Hyrde ikke blot omsorg for dem, som er inde i folden. Han siger: „Menneskesønnen er kommen for at frelse det fortabte“. Matt. 18,11. „Jeg siger jer: Således bliver der mere glæde i Himmelen over en synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.“ Luk. 15,7. [88]

Vi har syndet og er kommet bort fra Gud. Kristus siger, at vi er som får, der er faret vild. Han kom for at hjælpe os til at leve uden synd. Dette kalder han at føre os tilbage til folden. Når vi vender tilbage sammen med hyrden og holder op med at synde, siger Kristus til sine engle i Himmelen: „Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet“. Og englekoret istemmer en herlig lovsang, som fylder hele Himmelen med de skønneste toner.

Jesus tegner ikke billedet af en bedrøvet hyrde, der vender hjem uden at have fåret med. Det giver os forsikringen om, at ikke et eneste af Guds vildfarne får bliver glemt. Ikke en overlades til at omkomme. Hver eneste, som vil lade sig frelse, vil Forløseren redde fra syndens ødemarker. Enhver, som er kommet bort fra folden, kan derfor fatte mod. Den gode Hyrde søger efter dig. Husk, at han er kommet for at „frelse det fortabte“. Og det er dig. [89]

At tvivle på, om du kan blive frelst, er at tvivle på hans magt til at frelse, som har købt dig for så stor en pris. Lad troen træde i stedet for vantro. Betragt de hænder, som blev gennemstunget for din skyld, og glæd dig over deres magt til at frelse. Husk, at Gud og Kristus nærer interesse for dig, og at hele Himmelens hær deltager i arbejdet for synderes frelse. Medens Jesus vandrede hernede, viste han ved sine mirakler, at han havde magt til at frelse helt og fuldt. Ved at helbrede de legemlige sygdomme viste han, at han kunne borttage synden fra hjertet.

Han helbredte, så de lamme kunne gå, de døve høre og de blinde se. Han rensede de stakkels spedalske og helbredte alle, som „led af forskellige sygdomme og var plagede af lidelser“. Matt. 4,24. Ved hans ord blev endog de onde ånder drevet ud af dem, de havde besat. Alle, som var vidne til disse undergerninger, blev slået med rædsel [90]

og sagde: „Hvad er dog dette for et ord? han byder jo over de urene ånder med myndighed og kraft, så de farer ud“.

Luk. 4,36. På Jesu befaling blev Peter i stand til at gå på vandet. Men han skulle holde blikket fæstet på Frelseren. I samme stund han vendte blikket bort, begyndte han at tvivle og synke. Da råbte han „Herre, frels mig!“ Og Frelseren rakte sin hånd ud og hjalp ham op. Matt. 14,28 31. Således er hans hånd udrakt til frelse, når som helst nogen råber til ham om hjælp.

[91] Frelseren vakte de døde til live igen. En af disse var enkens søn fra Nain. Man var ved at bære ham til graven, da Jesus kom dem i møde. Han tog den unge mand ved hånden, rejste ham op og gav ham levende tilbage til moderen. Alle i følget vendte tilbage til deres hjem, idet de lovede og priste Gud. Også Jairus datter blev oprejst; og Lazarus, som havde været død i fire dage, blev på Jesu ord kaldt frem af graven.

Når Kristus kommer til Jorden igen, vil hans røst trænge ind i gravene. Da „skal de døde i Kristus opstå“ til evigt liv i herlighed; og så skal de „altid være sammen med Herren“. 1 Tess. 4,16 17. Det var forunderligt, hvad Frelseren udrettede, da han virkede her på Jorden. Han nævnte det i sit svar til Johannes Døber. Johannes sad i fængsel og følte sig nedtrykt; han var endog besværet af tvivl om, hvorvidt Jesus virkelig var Messias. Han sendte derfor bud ved nogle af sine disciple for at spørge Frelseren:

[92] „Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?“ Da hans udsendinge traf Jesus, var han omgivet af en mængde syge, som han helbredte. Hele dagen måtte Johannes disciple vente, mens han arbejdede utrætteligt for at hjælpe de lidende. Endelig sagde han: „Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: blinde ser og lamme går, spedalske renses og døve hører, døde står op, og „evangeliet forkyndes for fattige“. Matt. 11,3 5.

Således drog Jesus i tre og et halvt år omkring og gjorde vel. Så kom tiden, da hans jordiske virksomhed skulle ophøre. Med sine disciple måtte han drage op til Jerusalem for at blive forrådt, domfældt og korsfæstet. Derved skulle hans egne ord gå i opfyldelse „Den gode Hyrde sætter sit liv til for fårene“. Joh. 10,11.

„Og dog vore sygdomme bar han, tog vore smerter på sig. Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår. Vi for alle

vild som får, vi vendte os hver sin vej, men Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle“. Es. 53,4 6.

[93]

Indtoget i Jerusalem

Jesus var på vej mod Jerusalem for at fejre påske. Han blev ledsaget af store skarer, som ligeledes drog op til denne store årlige højtid. To af hans disciple hentede på hans befaling et ungt æsel, så han kunne ride ind i Jerusalem. „Og de lagde deres klæder på føllet og lod Jesus sætte sig op.“ Luk. 19,36. Så snart han havde sat sig, genlød luften af sejrjubel. Mængden hyldede ham som Messias, deres konge. Mere end fem hundrede år tidligere havde profeten forudsagt denne begivenhed:

[94] „Fryd dig såre, Zions datter! Se, din konge kommer til dig; ydmyg, ridende på et æsel, på en asenindes føl“. Zak.9,9. Folkeskaren voksede hurtigt, og alle var glade og begejstrede. De kunne ikke give ham kostbare gaver, men de bredte deres klæder som et tæppe under ham på vejen.

De brød smukke grene af olietræerne og palmerne og strøede dem på vejen. De fulgte Jesus i den tanke, at han nu skulle bestige Davids trone i Jerusalem. Frelseren havde aldrig før tilladt sine efterfølgere at vise ham kongelig hyldest. Men denne gang ønskede han på en særlig måde at åbenbare sig for verden som dens forløser.

[95] Guds Søn skulle snart hengives som et offer for menneskenes synder. I alle efterfølgende slægter skulle hans menighed gøre hans død til genstand for alvorlig overvejelse og betragtning. Det var derfor nødvendigt, at hele folkets opmærksomhed nu blev rettet mod ham. Efter en begivenhed som denne kunne hans forhør og korsfæstelse aldrig dølges for verden. Det var Guds plan, at enhver tildragelse i de sidste dage af Frelserens liv skulle fremtræde så tydeligt, at ingen magt kunne udviske den af erindringen.

I den store skare, som trængtes om Frelseren, sås beviser på hans undergørende kraft. De blinde, som han havde gengivet synet, gik i spidsen. De stumme, hvis tunger han havde løst, råbte højest hosianna. De vanføre, han havde helbredt, sprang af glæde og var de ivrigste til at bryde palmegrene af og svinge dem foran ham. Enker og faderløse priste Jesu navn for hans barmhjertighed imod dem. De

spedalske stakler, som han havde rensset ved et ord, udbredte deres klæder på vejen.

De, der var oprejst fra de døde ved Frelserens livgivende røst, var også der. Og Lazarus, hvis legeme havde set forrådnelse i graven, men som nu frydede sig i manddommens fulde styrke, var blandt den glade skare, som ledsagede Frelseren til Jerusalem. Efterhånden som flere sluttede sig til, blev de grebet af øjeblikkets begejstring og forenede sig i råbene, som gav genlyd i bjerge og dale:

[96]

„Hosianna Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!“ Matt. 21,9. Mange farisæere var vidne til denne scene, som mishagede dem. De havde en fornemmel- se af, at de var ved at miste deres indflydelse over folket. Med al den myndighed, de var i besiddelse af, forsøgte de at bringe dem til tavshed. Men deres trusler og henstillinger øgede blot begejstringen.

Da de indså, at de ikke kunne styre folket, trængte de sig gennem mængden hen til Jesus og sagde til ham: „Mester! sæt dog dine disciple i rette!“ De erklærede, at sådanne optøjer var ulovlige og ikke ville blive tilladt af rådsherrerne. Jesus svarede: „Jeg siger jer: „Hvis disse tier, skal stenene råbe“. Luk. 19,39 40. Dette triumftog var efter Guds egen plan; det var forudsagt af profeterne og, ingen jordisk magt kunne standse det. Guds værk vil altid gå fremad, trods alt hvad der gøres for at hindre eller omstyrte det.

[97]

Da processionen nåede bakkekammen med udsigt over Jerusa- lem, lå byen udbredt foran dem i al sin pragt. Den store menneske- mængde standsede deres råb, stærkt grebet af det skønne syn, der pludselig trådte frem. Alles øjne vendte sig mod Frelseren, i hvis åsyn de ventede at finde udtryk for den samme beundring, som de selv følte. Jesus gjorde holdt, og en skygge af sorg lagde sig over hans ansigt. Skaren blev forundret over at se ham briste i heftig gråd.

De, der var nærmest Frelseren, kunne ikke forstå hans sorg; men han græd over den by, som var dømt til ødelæggelse. Den havde været genstand for hans særlige omhu, og det smertede ham dybt, når han tænkte på, at den snart skulle lægges øde. Havde dens indbyggere taget imod Jesu undervisning og antaget ham som deres frelser, ville Jerusalem have „stået til evig tid“.

[98]

Den kunne være blevet rigernes dronning, fri i den styrke, som Gud meddelte den. Ingen bevæbnede soldater ville da have bevogtet dens porte, og ingen romerske faner ville have vajet på dens mure.

Fra Jerusalem ville fredens budskab have gået ud til alle folkeslag. Den ville være blevet verdens herligheds krone. Men jøderne havde forkastet deres frelser, og det var lige før de korsfæstede deres konge. Når solen gik ned hin aften, ville dommen over Jerusalem være beseglet for stedse. (Omtrent fyrretyve år senere blev Jerusalem fuldstændig ødelagt og opbrændt af den romerske hær). Rådsherrerne [99] havde fået meddelelse om, at Jesus nærmede sig byen med en stor skare tilhængere. De gik ham i møde i håb om at få mængden til at sprede sig. Med stor myndighed spurgte de: „Hvem er dog han“ Matt. 21,10.

Fyldt med inspirationens Ånd svarede disciplene: „Adam vil fortælle jer det: „Han er kvindens sæd, som skal knuse slangens hoved“. Spørg Abraham, han vil fortælle jer det: „Han er Melkisedek, Salems konge, Freds konge“. Jakob vil fortælle jer det: „Han er Silo af Juda stamme“. Esajas vil fortælle jer det: „Han er Immanuel, Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste“. Jeremias vil fortælle jer det: „Han er Davids spire, Herren vor retfærdighed“. Daniel vil fortælle jer det: „Han er Messias“. Hoseas vil fortælle jer det: „Han er Herren, hærskarers Gud, Herren er hans navn“. Johannes Døber vil fortælle jer det: „Han er Guds lam, som bærer verdens synd“.

[100] Den store Jehova har forkyndt det fra sin trone: „Denne er min Søn, den elskede“. Vi, hans disciple, erklærer: „Denne er Jesus, Messias, Livets fyrste, Genløseren“. Selv mørkets magters fyrste anerkender ham med ordene: „Jeg ved, hvem du er: Guds Hellige“.

»Tag dette bort herfra«

[101]

Den næste dag gik Jesus ind i helligdommen. Tre år tidligere fandt han i den ydre forgård dem, der købte og solgte, og han havde irttesat dem og drevet dem ud. Da han nu atter kom ind i helligdommen, så han, at de samme forhold stadig gjorde sig gældende. Forgården var fyldt med kvæg, får og fugle. De blev solgt til dem, der ønskede at bringe et offer for deres synder. De, der drev denne handel, gjorde sig skyldige i pengeafpresning og tyveri. Støjen fra forgården var så forstyrrende, at den alvorligt generede dem, der tilbad inde i templet.

Jesus stod på tempeltrappen, og atter skuede hans gennemtrængende blik ud over forgården. Alles øjne var rettet imod ham. Folkets højrøstede tale og larmen fra kvæget forstummede. Alle så med forfærdelse og ærefrygt på Guds Søn.

[102]

Det guddommelige gennemstrålede det menneskelige og gav Jesus en værdighed og glans, som han aldrig før havde lagt for dagen. Stilheden blev næsten uudholdelig. Endelig talte han med klar stemme og med en kraft, der påvirkede folket som et vældigt uvejr: „Der står skrevet: „Mit hus skal være et bedehus“ men I har gjort det til en røverkule“. Luk. 19,46.

Med endnu større myndighed, end han havde udvist for tre år siden, befalede han: „Tag dette bort herfra!“ Tempelts præster og rådsherrer var en gang tidligere flygtet ved lyden af denne stemme. Siden skammede de sig over deres frygt. De mente ikke, at de nogen sinde skulle flygte mere på den måde. Men de var mere forfærdede nu og adlød hurtigere hans befalinger end før; de jog kvæget foran sig og styrtede ud af helligdommen.

[103]

Snart fyldtes forgården med folk, som bragte deres syge til Jesus, for at han skulle helbrede dem. Nogle var døden nær. Disse lidende mennesker følte deres store nød. Bønfaldende fæstede de deres blik på Jesu ansigt angst for at skulle møde den strengthed, hvormed han havde drevet de handlende ud. Men de så kun kærlighed og øm medlidenhed i hans udtryk.

Jesus tog venligt imod de syge, og sygdom og lidelser veg bort ved berøringen af hans hånd. Kærligt tog han børnene på sine arme, stillede deres gråd, befalede sygdom og smerter at vige fra deres små skikkelser, og gav dem smilende og raske tilbage til deres mødre.

[104] Hvilken scene, der mødte præsterne og rådsherrerne, da de forsigtigt vendte tilbage til helligdommen! De hørte stemmer af mænd, kvinder og børn, som priste Gud. De så syge, som var blevet helbredt, blinde, som havde fået deres syn, døve, som havde fået deres hørelse, og lamme, som sprang af glæde.

Børnene førte an i denne lovprisning. De gentog hosiannaråbene fra dagen før og svingede palmegrene foran Frelseren. Helligdommens bygning gav genlyd af råbene: „Hosianna Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!“ Matt. 21,9. „Se, din konge kommer til dig, retfærdig og sejrrig er han“. Zak. 9,9.

[105] Rådsherrerne forsøgte at bringe de glade børn til tavshed, men alle var fyldt med fryd og glæde over Jesu undergerninger og ville ikke tie stille. De henvendte sig da til Jesus, for at han skulle befale dem at tie. „Hører du ikke, hvad de siger?“ spurgte de. Jesus svarede dem: „Jo, men har I aldrig læst de ord: „Af spædes og diendes mund har du beredt dig lovsang?“ Matt. 21,16.

Folkets stolte ledere havde forkastet den herlige forret at forkynde Kristi fødsel og fremme hans værk på Jorden. Men hans pris måtte forkyndes, og Gud valgte børnene til at gøre det. Var de glade børns råb blevet bragt til tavshed, ville selve søjlerne i helligdommen have udråbt Frelserens pris.

Ved påskenadveren

[106]

Israels børn spiste deres første påskemåltid ved udfrielsen fra Ægyptens trældom. Gud havde givet løfte om at udfri dem. Han havde sagt, at den førstefødte søn i hver ægyptisk familie ville blive ihjelslået. Han havde sagt, at de skulle slagte et lam og stryge blodet på dørstolperne, så dødsengelen kunne gå dem forbi. Lammet skulle de stege og spise samme nat tillige med usyret brød og bitre urter, som var et symbol på den bitre trældom, de havde levet i. Når de spiste lammet, skulle de alle stå rejseklædt. De skulle have sko på fødderne og stav i hånden. Israelitterne gjorde, som Herren havde pålagt dem, og den samme nat sendte kongen af Ægypten befaling om, at de måtte rejse. Tidligt om morgenen drog de af sted mod det forjættede land.

[107]

Siden har Israels folk holdt påskefest i Jerusalem hvert år på den samme nat, som da de gik ud af Ægypten. Ved denne højtid havde hver familie et stegt lam med brød og bitre urter, ligesom deres forfædre havde i Ægypten. Og de fortalte deres børn beretningen om Guds godhed, idet han førte sit folk ud af trældommen.

Timen var nu kommet, da Jesus skulle holde højtid sammen med sine disciple, og han bad Peter og Johannes om at finde et sted og der tilberede påskemåltidet. Mange mennesker kom til Jerusalem i disse dage, og de, der boede i byen, var altid rede til at stille et værelse til rådighed, hvor de tilrejsende kunne holde måltid.

Frelseren sagde til Peter og Johannes, at når de var kommet ind i byen, ville de møde en mand, som bar en vandkrukke. Ham skulle de følge til det hus, hvor han gik ind. Og de skulle sige til husets ejer: „Mesteren spørger dig: Hvor er det værelse, jeg kan holde påskemåltid i sammen med mine disciple?“

[108]

Denne mand ville så vise dem en stor sal ovenpå, hvor der var dækket til dem; der skulle de gøre påskenadveren rede. Og det skete alt sammen, som Frelseren havde sagt. Ved påskenadveren var disciplene alene med Jesus. Den tid, de havde tilbragt sammen med

ham ved disse fester, havde altid været en velsignet tid. Men nu var han bedrøvet i ånden.

Til sidst sagde han med rørende, sørgmodig stemme: „Jeg har hjerteligt længtes efter at spise dette påskemåltid med jer, før jeg skal lide“. Der var druevin på bordet, og han tog et bæger af det „takkede og sagde: „Tag dette og del det imellem jer! Thi jeg siger jer, at fra nu af skal jeg aldrig mere drikke af vintræets frugt, førend Guds rige er kommet“. Luk. 22,7 18.

[109] Dette var sidste gang, Jesus skulle holde højtid sammen med sine disciple. I virkeligheden var det den sidste påske, der nogen sinde skulle holdes. Thi lammet blev slagtet for at undervise folket om Kristi død, og når Kristus, Guds Lam, skulle slagtes for verdens synder, ville det ikke mere være nødvendigt at slagte et lam for at fremstille hans død.

Da jøderne stadfæstede deres forkastelse af Kristus ved at slå ham ihjel, forkastede de alt det, der havde nogen betydning og værdi ved denne fest. Herefter var deres iagttagelse af den blot en intetsigende ceremoni. Idet Jesus deltog i denne påske, tænkte han på sit sidste offer. Han befandt sig nu i korsets skygge, og lidelsen pinte hans sjæl. Han kendte på forhånd den smerte, som ventede ham.

[110] Han kendte den utaknemmelighed og grusomhed, han ville blive udsat for af dem, han var kommet for at frelse. Dog var det ikke sin egen lidelse, han dvælede ved. Han ynkedes over dem, der ville forkaste ham som deres frelser og miste det evige liv.

Og tanken på disciplene optog hans sind. Han vidste, at når hans egne lidelser var udstået, ville de blive overladt til at tage kampen op i verden. Han havde meget at sige dem, som ville styrke deres hjerter, når han ikke mere var iblandt dem. Alt dette havde han håbet at kunne tale med dem om ved det sidste samvær før hans død. Men han kunne ikke sige dem det endnu. Han så, at de ikke var beredt til at tage imod det.

[111] Der var opstået en ordstrid iblandt dem. Det var fremdeles deres opfattelse, at Jesus snart skulle gøres til konge, og alle ønskede at få den højeste plads i hans rige. De nærede misundelse og harme. Der var også en anden årsag til uenigheden. Ved en festlighed var det skik, at en tjener tvættede gæsternes fødder, og ved denne anledning var alt gjort rede til handlingen. Vandkrukken, vaskefadet og linnedklædet

var parat til fodtvætningen. Men der var ingen tjener. Det var derfor disciplenes pligt at udføre handlingen.

Hver især tænkte disciplene, at han ville ikke være tjener for sine brødre. De var ikke villige til at tvætte hverandres fødder. De havde derfor i tavshed indtaget deres pladser ved bordet. Jesus ventede en stund for at se, hvad de ville gøre. Så rejste han sig fra bordet. Han tog linnedklædet og bandt det om sig, hældte vand i vaskefadet, og begyndte at tvætte disciplenes fødder. Han havde været bedrøvet over deres uenighed, men han irettesatte dem ikke med hårde ord. Han lod sin kærlighed til disciplene komme til udtryk ved, at han udførte tjenerens gerning.

Da han var færdig, sagde han til dem: „Når nu jeg, jeres Herre og mester, har tvættet jeres fødder, så er også I skyldige at tvætte hverandres fødder. Thi det var et forbillede, jeg gav jer, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort ved jer“. Joh. 13,14 15. På denne måde lærte Jesus dem, at de skulle hjælpe hverandre. I stedet for at søge den højeste plads til sig selv, skulle den enkelte være villig til at tjene sine brødre. [112]

Frelseren kom til Jorden for at virke for andre. Han levede for at hjælpe og frelse dem, der trængte til hjælp, og frelse fra synd. Han vil, at vi skal gøre, ligesom han har gjort. Disciplene følte sig nu beskæmmede over deres egenkærlighed og misundelse. Deres hjerter fyldtes med kærlighed til deres Herre og til hverandre. Nu kunne de tage imod Jesu undervisning.

Medens de endnu sad ved bordet, tog Jesus et brød, „takkede og brød det, gav dem det og sagde: „Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!“ Ligeså tog han også kalken efter aftensmåltidet og sagde: „Denne kalk er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer“. Luk. 22,19 20. Bibelen siger: „Thi så ofte som I spiser dette brød og drikker kalken, forkynder, I Herrens død, indtil han kommer“. 1 Kor. 11,26. [113]

Brødet og vinen fremstiller Kristi legeme og blod. Ligesom brødet blev brudt og vinen udgydt, således blev Kristi legeme sønderbrudt og hans blod udgydt på korset for vor frelse. Ved at spise brødet og drikke vinen viser vi, at vi tror dette. Vi giver til kende, at vi angrer vore synder og modtager Kristus som vor frelser.

Medens disciplene sad ved bordet sammen med Jesus, lagde de mærke til, at han fremdeles var meget besværet. Der bredte sig en

[114] skygge over dem alle, og de spiste i tavshed. Til sidst sagde Jesus: „Sandelig siger jeg eder: en af jer vil forråde mig“. Disciplene blev bedrøvede og forfærdede ved disse ord. Hver især begyndte de at ransage deres hjerter for at se, om der fandtes onde tanker imod deres Mester. En efter en spurgte de: „Det er dog vel ikke mig, Herre?“ Judas var den eneste, som ikke sagde noget. Dette drog alles øjne til ham. Da han mærkede, at han blev iagttaget, tog også han til orde og spurgte: „Det er dog vel ikke mig, rabbi?“

Og Jesus svarede højtideligt „Du har selv sagt det“. Matt. 26,21-25. Jesus havde tvættet Judas fødder, men han kom ikke til at elske Frelseren mere af den grund. Det harmede ham, at Mesteren skulle udføre en tjeners gerning. Nu vidste han, at Jesus ikke ville blive konge, og han blev endnu mere besluttet på at forråde ham. Selv da han forstod, at hans planer var afsløret, frygtede han ikke. I vrede forlod han straks salen og gik ud for at fuldbyrde sine onde hensigter.

[115] Alle følte en lettelse, da Judas var gået. Frelserens ansigt klarede op og dermed forsvandt også den skygge, som havde hvilet over disciplene. Jesus talte nu en stund med sine disciple. Han skulle gå bort til sin Faders hus, sagde han, for at gøre en plads rede for dem, og han ville komme igen for at tage dem til sig.

Han lovede at sende dem Helligånden til at lære og trøste dem, når han var gået bort. Han sagde, at de skulle bede i hans navn, så ville deres bønner blive hørt. Derpå bad han for dem. Han bad om, at de måtte blive bevaret fra det onde, og at de måtte elske hverandre, ligesom han havde elsket dem.

Jesus bad for os såvel som for de første disciple. Han sagde: „Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til at tro på mig, at de alle må være et, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være et i os, så verden må tro, at du har sendt mig, og har elsket dem, ligesom du har elsket mig“. Joh. 17,20-23.

I Getsemane

[116]

Frelserens liv på Jorden var et liv i bøn. Mange timer tilbragte han alene med Gud. Ofte opsendte han inderlige bønner til sin himmelske Fader. Derved fik han kraft og visdom og styrke til sin gerning og blev bevaret fra at falde for Satans fristelser.

Efter at Jesus havde spist påskemåltid med sine disciple, gik han med dem ud til Getsemane have, hvor han så ofte var gået hen for at bede. På vejen derud talte han til dem og underviste dem, men efterhånden som de nærmede sig haven, blev han så mærkelig tavs.

Gennem hele sit liv havde Jesus levet i samfund med Faderen. Guds Ånd havde været hans stadige vejleder og støtte. Altid gav han Gud æren for det, han udrettede herved. Og han sagde: „Jeg kan slet intet gøre af mig selv“. Joh. 5,30.

[117]

Vi kan intet gøre af os selv. Det er alene ved at modtage al styrke fra Kristus, at vi kan sejre og fuldbyrde hans vilje på Jorden. Vi må have den samme barnlige, enfoldige tro på ham, som han havde på sin Fader. Jesus sagde: „Skilt fra mig kan I slet intet gøre“. Joh. 15,5.

Den frygtelige angstens nat begyndte for Frelseren, da de nærmede sig haven. Det forekom ham, at Faderens nærværelse, som altid havde holdt ham oppe, var veget fra ham. Han begyndte at forstå, hvad det ville sige at være skilt fra sin Fader.

Jesus måtte bære verdens synd. Da den nu blev lagt på ham, syntes den tungere, end han kunne udholde. Syndeskylden var så overvældende, at han blev fristet til at tro, at Gud ikke længere kunne elske ham. Idet han følte Faderens forfærdelige mishag over for det onde, trængte ordene sig frem: „Min sjæl er dybt bedrøvet til døden“.

Ved indgangen til haven havde Jesus efterladt alle sine disciple undtagen Peter, Jakob og Johannes, som han havde taget med sig ind i haven. De var hans mest hengivne efterfølgere og havde været hans fortroligste ledsagere. Men han tålte end ikke, at de skulle være vidne til den lidelse, han skulle igennem. Han sagde til dem:

[118]

„Bliv her og våg med mig!“ Matt.26,38. Derpå gik han et lille stykke bort fra dem og faldt ned med ansigtet mod jorden. Han følte,

at han på grund af synd var ved at blive skilt fra Faderen. Kløften imellem dem forekom ham så dyb, så bred og så mørk, at han gyste derved. Jesus led ikke for sine egne synder, men for verdens synder. Han følte Guds mishag over for synden, således som synderen vil føle det på dommens dag.

[119] I sin sjæleangst klyngede Jesus sig til den kolde jord. Fra hans blege læber lød det bitre råb: „Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil“. Matt. 26,39. I en hel time udholdt Jesus disse lidelser alene. Da gik han hen til sine disciple i forventning om et deltagende ord. Men han fandt ingen forståelse, for de var faldet i søvn. Nu vågnede de ved lyden af hans stemme, men de kunne næsten ikke kende ham, så forandret så han ud efter sin sjælekamp.

[120] „Og han siger til Peter: „Simon, sover du? Kunne du ikke våge en time?“ Mark. 14,37. Lige før Jesus gik ud til haven, havde han sagt til disciplene: „I denne nat skal I alle forarges på mig“. De havde givet ham den stærkeste forsikring om, at de ville gå med ham både i fængsel og i døden. Og den stakkels selvtillidsfulde Peter havde tilføjet: „Om så alle forarges på dig, vil jeg dog ikke gøre det“. Matt. 26,31. og 33. Men disciplene stolede på sig selv. De så ikke hen til den mægtige hjælper, således som Jesus havde rådet dem til. Da Frelseren derfor mest behøvede deres deltagelse og forbønner, blev de fundet sovende. Selv Peter sov.

Også Johannes, den elskede discipel, som havde lænet sig mod Jesu bryst, lå og sov. Johannes kærlighed til Mesteren burde visselig have holdt ham vågen. Hans alvorlige bønner burde have blandet sig med hans elskede frelsers bønner i denne kvalfulde time. Genløseren havde tilbragt hele nætter i bøn for sine disciple, at deres tro ikke måtte svigte i prøvens stund. Alligevel kunne de ikke våge med ham blot en time.

[121] Havde Jesus nu spurgt Jakob og Johannes: „Kan I tømme den kalk, som jeg skal tømme, eller døbes med den dåb, som jeg skal døbes med?“ så ville de ikke have svaret så rask, som de gjorde før: „Ja, vi kan“. Mark. 10,38 39. Frelserens hjerte fyldtes af medlidenhed og medynk med sine disciple i deres skrøbelighed. Han frygtede for, at de ikke ville kunne udholde den prøvelse, som skulle komme over dem ved hans lidelse og død. Og dog gav han dem ingen hård

irettesættelse for deres skrøbelighed. Han tænkte på de prøvelser, der ventede dem, og sagde:

„Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse!“ Han undskyldte deres efterladenhed i at opfylde deres pligt over for ham: „Ånden er villig, men kødet er skrøbeligt“. Matt. 26,41. Hvilket eksempel på Frelserens ømme, kærlige medfølelse! Atter blev Guds Søn grebet af en overmenneskelig sjæleangst. Afmægtig og udmattet vaklede han hen igen og bad den samme bøn som før: „Min Fader! hvis denne kalk ikke kan gå mig forbi, men jeg skal drikke den, så ske din vilje!“ Matt. 26,42.

Under den dødsangst, som hans bøn gav udtryk for, brød bloddråber gennem hans porer. Igen søgte han medfølelse hos disciplene, og igen fandt han dem sovende. Hans tilstedeværelse vækkede dem. De så på hans ansigt og blev forfærdede, thi det var plettet af blod. De kunne ikke forstå den sjælekval, hans ansigt bar præg af. [122]

For tredje gang gik han hen for at bede. Et uudholdeligt mørke overvældede ham. Han havde mistet samfundet med sin Fader. Og han frygtede, at han i sin menneskelige natur ikke kunne stå prøven igennem uden Faderens nærværelse. Tredje gang beder han den samme bøn. Engle længes efter at bringe lindring, men det må ikke ske. Guds Søn må drikke denne kalk, ellers vil verden gå evig fortabt. Han ser menneskenes hjælpeløshed. Han ser syndens magt. En fordømt verdens lidelser passerer forbi hans blik.

Han træffer sin endelige beslutning. Han vil frelse mennesket, hvor meget det end skal koste ham. Han har forladt Himmelens boliger, hvor alt er renhed, lykke og herlighed, for at frelse det ene fortabte får, den eneste verden, som var faldet i overtrædelse, og han vil ikke afvige fra sit forsæt. Hans bøn ånder nu kun underkastelse: „Min Fader! hvis denne kalk ikke kan gå mig forbi, men jeg skal drikke den, så ske din vilje!“ [123]

Frelseren falder døende til jorden. Der er ingen discipel til stede, som ømt kan lægge sin hånd under hans hoved og bade den pande, som i sandhed er mere forgræmmet end noget andet menneskes. Kristus er alene; af alt folket er der ingen hos ham.

Men Gud lider med sin Søn. Englene betragter Frelserens sjæleangst. Der er tavshed i Himmelen. Ingen harpe bliver rørt. Kunne menneskene have set englehærens forbavselse, da den i stum smerte så Faderen unddrage sin elskede Søn sine stråler af lys, kærlighed

og herlighed, ville de bedre forstå, hvor afskyelig synden er i hans øjne.

En mægtig engel kommer nu hen ved siden af Jesus. Han løfter den guddommelige lidendes hoved op til sit bryst og peger mod Himmelen. Han fortæller ham, at han har vundet sejr over Satan. Som resultat heraf vil millioner af mennesker stå som sejrvindere i hans herligheds rige.

[124] En himmelsk fred hviler over Frelserens blodplettede ansigt. Han har udholdt det, som intet menneskeligt væsen nogen sinde kunne udholde; han har smagt dødens lidelser for hvert eneste menneske.

Atter opsøgte Jesus sine disciple, og atter fandt han dem sovende. Havde de holdt sig vågne og våget og bedt med deres frelser, så ville de have fået hjælp til den prøve, der forestod. Men da de undlod dette, havde de ingen kraft i den stund, de behøvede den.

Idet Jesus sørgmodigt ser på dem, siger han: „Sover I stadig og hviler jer? Se, timen er nær, da Menneskesønnen skal forrådes i synderes hænder“. Medens han endnu talte disse ord, hørte han fodtrin af skaren, som søgte efter ham, og han sagde: „Stå op, lad os gå; se, han, som forråder mig, er nær“. Matt. 26,45 46.

Jesus forrådes og gribes

[125]

Idet Frelseren trådte frem for at møde sin forræder, sås ingen ydre tegn på de lidelser, han nylig havde gennemgået. Jesus gik hen foran sine disciple og sagde til skaren: „Hvem leder I efter?“ De svarede ham: „Jesus fra Nazaret“. Jesus sagde til dem: „Det er mig“. Joh. 18,4 5. Idet Jesus udtalte dette, trådte den engel, som kort forinden havde ydet ham tjeneste, hen imellem ham og pøbelen. Et guddommeligt lys oplyste Frelserens ansigt og en duelignende skikkelse overskyggede ham.

Morderskaren kunne ikke et øjeblik udholde denne guddommelige herlighed. De vaklede tilbage. Præsterne, de ældste og soldaterne faldt som døde til jorden. Engelen fjernede sig, og lyset forsvandt. Jesus kunne være undsluppet, men han blev stående rolig og behersket. Hans disciple var alt for forfærdede til at kunne sige noget.

[126]

De romerske soldater kom snart på benene. Tillige med præsterne og Judas samlede de sig omkring Jesus. De syntes at skamme sig over deres svaghed og at frygte for, at han skulle undvige. Igen stillede Jesus spørgsmålet: „Hvem leder I efter?“

Og atter svarede de: „Jesus fra Nazaret“. Da svarede Frelseren: „Jeg har sagt jer, at det er mig; når det altså er mig, I leder efter, så lad disse gå!“ Og dermed pegede han på sine disciple. Joh. 18.7 8. I denne prøvende stund havde Jesus omsorg for sine kære disciple. Han ønskede ikke, at de skulle udsættes for lidelser, selv om han skulle tages til fange og lide døden. Judas, forræderen, glemte ikke den rolle, han skulle udføre. Han trådte hen til Jesus og kyssede ham.

[127]

„Men Jesus sagde til ham: „Ven, gør det, du er kommen for!“ Matt. 26,50. Og med skælvende stemme tilføjede han: „Judas, forræder du Menneskesønnen med et kys?“ Luk. 22,48. Disse venlige ord burde have rørt Judas hjerte; men al følsomhed og hæder syntes at have forladt ham. Judas havde overgivet sig til Satans magt. Skamløs stod han foran Herren og undså sig ikke for at overgive ham til den grusomme pøbelhob.

[128] Jesus afviste ikke forræderens kys. Dermed gav han os et eksempel på overbærenhed, kærlighed og medlidenhed. Dersom vi er Kristi efterfølgere, må vi handle mod vore fjender, ligesom Jesus handlede mod Judas. Morderne blev dristige, da de så Judas røre ved den skikkelse, som for lidt siden var blevet herliggjort for deres øjne. De greb fat i Frelseren og bandt de hænder, som altid havde været beskæftiget med at gøre godt. Disciplene troede ikke, at Jesus ville lade sig gribe. De vidste, at den magt, der kunne slå pøbelen til jorden som døde, også kunne gøre dem magtesløse, indtil Jesus og hans ledsagere var undsluppet.

De blev skuffede og fulde af harme, da de så, at rebene blev taget frem for at binde hænderne på ham, som de elskede. I vrede drog Peter ubesindigt sit sværd og forsøgte at forsvare sin Mester. Men han huggede kun det ene øre af ypperstepræstens tjener.

[129] Da Jesus så, hvad der var sket, frigjorde han sine hænder fra de romerske soldaters faste greb, og idet han sagde: „Lad dem kun gå så vidt!“ (Luk. 22,51), rørte han ved det sårede øre, og det blev straks lægt. Derpå sagde han til Peter; „Stik dit sværd i skeden igen; thi alle, som griber til sværd, skal falde for sværd. Eller mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, så han med det samme sender mig mere end tolv legioner engle? Men hvordan skulle så de skriftord gå i opfyldelse, der siger, at således skal det ske?“ „Skulle jeg ikke drikke den kalk, som min Fader har givet mig?“ Matt. 26,52 54; Joh. 18,11.

Derefter vendte Jesus sig mod ypperstepræsterne og førerne for tempelvagten, som var med skaren, og sagde: „Som mod en røver er I draget ud med sværd og knipler for at fange mig. Dag efter dag var jeg hos jer i helligdommen og lærte, uden at I greb mig; men dette er sket, for at skrifterne skulle gå i opfyldelse“. Mark. 14,48 49.

Disciplene blev forargede, da de så, at Frelseren ikke gjorde forsøg på at befri sig fra sine fjender. De bebrejdede ham det. De kunne ikke forstå, at han overgav sig til pøbelen, og rædselsslagne forlod de ham og flygtede. Jesus havde forudsagt denne flugt. „Se“ havde han sagt, „den time kommer, ja, den er allerede kommet, da I skal spredes hver til sit og lade mig ene tilbage; dog, jeg er ikke ene, thi Faderen er med mig“. Joh. 16,32.

Jesus for Annas, Kajfas og Det store råd

[130]

En hujende hob førte Jesus bort fra Getsemane have. Det voldte ham smerte at bevæge sig, fordi hans hænder var bundet så stramt og han blev strengt bevogtet. De førte ham først til Annas hus. Annas havde tidligere været ypperstepræst, men hans embede blev nu beklædt af hans svigersøn Kajfas. Den onde Annas havde fremsat ønske om at blive den første, der fik fremstillet Jesus fra Nazaret som lænket fange. Han håbede at kunne afkræve ham et bevis, der ville sikre hans domfældelse.

Med dette for øje spurgte han nu Frelseren ud om hans disciple og om hans lære. Jesus svarede: „Jeg har talt frit ud til verden; jeg har stadig lært i synagoger og i helligdommen, der, hvor alle jøderne kommer sammen, og i det skjulte har jeg intet talt“.

[131]

Idet han derpå henvendte sig direkte til den, der spurgte ham ud, sagde han: „Hvorfor spørger du så mig? Spørg dem, der har hørt det, om hvad jeg har talt til dem“. Joh. 18,20 21.

Præsterne havde selv udsendt spioner til at vogte på ham og rapportere hvert eneste ord, han sagde. Gennem disse spioner havde de fået oplysning om hans udtalelser og handlinger ved enhver sammenkomst, hvor han havde været til stede. Spionerne havde søgt at fange ham i ord, for at de kunne finde noget at anklage ham for. Derfor sagde Frelseren: „Spørg dem, der har hørt det“. Spørg jeres spioner. De har hørt det, jeg har sagt. De kan give jer besked om min lære.

[132]

Jesu ord var så gennemtrængende og slående, at præsten fik fornemmelsen af, at hans fange læste hans inderste tanker. Men en af Annas tjenere, som mente, at der ikke blev vist hans herre tilbørlig agtelse, gav Jesus et slag i ansigtet, idet han sagde: „Svarer du ypperstepræsten sådan?“ Jesus svarede mildt: „Har jeg talt usømmeligt, så bevis, at det er usømmeligt; men har jeg talt ret, hvorfor slår du mig da?“ Joh. 18,22. og 23.

Jesus kunne have kaldt legioner af engle fra Himmelen til hjælp. Men det var en del af hans mission som menneske at tåle al den

[133] hån og forsmædelse, som mennesker kunne bebyrde ham med. Fra Annas hus blev Frelseren ført til Kajfas palads. Han skulle bringes ind for det store råd, og medens dets medlemmer blev kaldt sammen, udspurgte Annas og Kajfas ham på ny, men de vandt ikke noget derved. Da rådets medlemmer var samlet, indtog Kajfas sin plads som formand. På hans højre og venstre side sad dommerne, og foran stod romerske soldater og holdt vagt over Frelseren; bag disse var den anklagende pøbelhob.

Kajfas befalede nu Jesus at udføre et af sine mægtige mirakler for deres øjne. Men Frelseren lod ikke til at have hørt et ord af det. Havde han svaret med et eneste hjerteransagende blik som det, han sendte dem, der købte og solgte i helligdommen, ville hele morderskaren være blevet tvunget til at flygte for hans åsyn. Jøderne var på dette tidspunkt under romernes herredømme og havde ikke lov til at straffe nogen med døden. Det store råd kunne blot forhøre fangen og afsige dommen, som så skulle stadfæstes af den romerske øvrighed.

[134] For at rådet kunne opnå sine onde hensigter, måtte det skaffe sådanne vidnesbyrd mod Frelseren, som den romerske landshøvding ville betragte som kriminelle. De kunne føre mange beviser for, at Jesus havde talt mod den jødiske tradition og flere af deres forordninger. Det var en let sag at bevise, at han havde anklaget præsterne og de skriftekloge, og at han havde kaldt dem hyklere og mordere. Men dette ville romerne ikke tage hensyn til, for de var selv foragede over farisæernes hyklery.

Mange beskyldninger blev fremført mod Jesus, men enten stemte vidnerne ikke overens, eller også var beviserne af en sådan art, at de ikke ville blive godkendt af romerne. De søgte at få Jesus til at svare på deres anklager, men han stod, som om han ikke havde hørt dem. Denne tavshed hos Jesus skildrede profeten Esajas således: „Han blev knust og bar det stille, han oplod ikke sin mund som et lam, der føres hen at slagtes, som et får, der er stumt, når det klippes han oplod ikke sin mund“. Es. 53,7.

[135] Præsterne begyndte at blive ængstelige for, at det ikke skulle lykkes dem at skaffe noget vidnesbyrd imod deres fange, som de kunne forelægge Pilatus. De indså, at der måtte gøres et sidste forsøg. Ypperstepræsten løftede sin højre hånd mod Himmelen og henvendte sig til Jesus med en højtidelig ed:

„Jeg tager dig i ed ved den levende Gud: „Sig os, om du er Kristus, Guds Søn“. Matt. 26,63. Frelseren havde aldrig fornægtet sin mission eller sit forhold til Faderen. Han kunne tie over for personlige fornærmelser, men han tog altid klart og tydeligt til orde, når hans gerning eller hans stilling som Guds Søn blev draget i tvivl. Alle lyttede med spændt opmærksomhed og hvert øje var fæstet på ham, da han svarede: „Du har selv sagt det“.

Efter datidens skik var dette det samme som at sige „Ja“ eller „Det er, som du har sagt“. Det var det stærkeste udtryk for et bekræftende svar. Et himmelsk lys syntes at oplyse Frelserens blege ansigt, da han tilføjede: „Men jeg siger jer: Herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre hånd og komme på himmelens skyer“. Matt. 26,64.

[136]

I denne udtalelse fremstillede Frelseren det modsatte af det, der nu fandt sted. Han pegede fremad til den tid, da han skulle beklæde embedet som Himmelen og Jordens højeste dommer. Da skulle han sidde på Faderens trone, og hans kendelser ville ikke kunne appelleres.

For sine tilhørere skildrede han hin dag, da han i stedet for at være omringet og mishandlet af en oprørske pøbelhob ville komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed. Da ville han blive ledsaget af legioner af engle. Da skulle han afsige dom over sine fjender, blandt hvilke ville findes den skare, som nu anklagede ham.

Idet Jesus udtalte disse ord og erklærede, at han var Guds Søn og verdens dommer, sønderrev ypperstepræsten sine klæder som tegn på sin forfærdelse. Han løftede begge hænder mod Himmelen og sagde: „Han har spottet Gud, hvad skal vi mere med vidner? Se, nu har I hørt hans bespottelse. Hvad mener I?“

[137]

Dommerne svarede: „Han er skyldig til døden“. Matt. 26,65 66. Det var i strid med jødernes lov at forhøre en fange om natten. Skønt dommen over Jesus var besluttet, måtte der holdes et lovformeligt forhør om dagen. Jesus blev ført til vagtstuen, hvor han blev udsat for latterliggørelse og mishandling af soldaterne og pøbelen. Ved dag gry blev han på ny ført frem for sine dommere, og den endelige domsafsigelse blev forkyndt.

Nu blev lederne og folket grebet af et satanisk raseri. Brølet af stemmer var som vilde dyrs brøl. De styrtede ind på ham og råbte:

„Han er skyldig; dræb ham“ Og havde det ikke været for soldaterne, var han blevet revet i stykker. Men den romerske øvrighed greb ind og holdt med våbenmagt pøbelens voldsomhed i tøjler.

[138] Præsterne, rådsherrerne og pøbelhoben forenede sig nu i at forhåne Frelseren. Et gammelt klædningsstykke blev kastet over hans hoved og hans forfølgere slog ham i ansigtet og sagde: „Profeter for os, Kristus, hvem var det, der slog dig“ Matt. 26,28.

Da klædet blev fjernet, var der en blandt mængden, der spyttede Frelseren i ansigtet. Guds engle nedtegnede med troskab alle krænkende blikke, ord og handlinger mod deres elskede fyrste. En dag ville disse grusomme mænd, som foragtede og spyttede i Kristi rolige, blege ansigt, få det at se i dets herlighed, når det lyser klarere end solen.

[139] Et kors det var det hårde, trange leje, som jordens børn gav Frelseren i eje, kun had til bolster og kun hån til hynde fik han, der ikke kendte til at synde. Nu vajer korset højt i folkets banner, og by ved by en korsets kirke stander, mod gyldne kors sig aftensolen bryder, og korsets ord fra tusind tunger lyder.

Ja, korset knejser over land og bølge, og hvo vil ikke Jesu indtog følge? Og alle kommer de med palmegrene, men hvo vil være Simon af Kyrene? Det er så let at lægge kors på andre, det er så tungt med korset selv at vandre; men vil du favne ham i aftenfreden, så må du følge ham i middagsheden. Vel dig, som gik med ham i livets trængsler, for dig går dødens port på lette hængsler! Vel mig, om stav jeg kan af korset skære, da går jeg let, hvor vejene er svære.

Judas

[140]

Jødernes rådsherrer havde været ivrige efter at få Jesus i deres magt, men de turde ikke gribe ham offentligt af frygt for opstand blandt folket. De havde derfor søgt efter en, som i al hemmelighed ville forråde ham, og i Judas, som var en af de tolv disciple, havde de fundet den mand, som ville udføre denne nedrige handling.

Judas var af naturen meget pengekær. Men han havde ikke altid været så ond og fordærvet, at han kunne begå en sådan handling. Han havde givet griskhedens onde ånd næring, indtil den var blevet den styrende magt i hans liv, og nu kunne han sælge sin Herre for tredive sølvpenge (ca. 85 kroner), som var prisen for en slave. (2Mos. 21,28 32). Nu kunne han forråde Frelseren med et kys i Getsemane.

Men skridt for skridt fulgte han Guds Søn, da han blev ført fra haven til forhøret hos de jødiske rådsherrer. Han tænkte ikke, at Frelseren ville tillade jøderne at tage ham af dage, som de havde truet med.

[141]

Judas ventede hvert øjeblik, at Jesus ville blive befriet og beskyttet af guddommelig magt, som det før var sket. Men da time efter time gik og Jesus roligt fandt sig i al den hån, de overøste ham med, blev forræderen overvældet af en forfærdelig frygt for, at han virkelig havde forrådt sin Herre til døden.

Da forhøret nærmede sig sin afslutning, kunne Judas ikke længere udholde anklagerne i sin skyldbetyngede samvittighed. Pludselig lød gennem salen en hæs stemme, som fik alles hjerter til at gyse af rædsel: „Han er uskyldig! Spar ham, o Kajfas! Han har intet gjort, som fortjener døden!“

Nu så man Judas høje skikkelse trænge sig frem gennem den opskræmte forsamling. Hans ansigt var blegt og forgræmmet, og store sveddråber stod på hans pande. Han styrtede hen til dommersædet med de sølvpenge, han havde fået for at forråde sin Herre, og kastede dem foran ypperstepræsten.

[142]

Ivrigt greb han fat i Kajfas kappe og tryglede ham om at løslade Jesus, idet han erklærede, at han ikke havde begået noget forkert. I

vrede frigjorde ypperstepræsten sig for Judas og sagde foragtligt: „Hvad kommer det os ved? Det bliver din sag“. Matt. 27,4. Judas kastede sig derefter ned for Jesu fødder. Han bekendte, at Jesus var Guds Søn, og tryglede ham om at befri sig fra sine fjender.

Frelseren vidste, at Judas ikke virkelig angrede det, han havde gjort. Den svigefulde discipel frygtede for, at straffen skulle ramme ham for hans skammelige handling, men han følte ingen virkelig sorg over, at han havde forrådt Guds pletfri Søn.

[143] Alligevel fordømte Jesus ham ikke. I medlidenhed så han på Judas og sagde: „Derfor er jeg kommen til denne time“. En mumlen af forbavselse lød gennem forsamlingen. Med forundring så de Jesu overbærenhed med sin forræder. Judas indså, at hans bønner var forgæves, og styrtede ud af salen under råbet: „Det er for sent! Det er for sent!“ Han syntes ikke, han kunne udholde at leve og se Jesus blive korsfæstet, og i fortvivlelse gik han hen og hængte sig.

Senere på dagen førte den onde skare Frelseren ad vejen fra Pilatus borg til Golgata, hvor korsfæstelsen skulle finde sted. Pludselig blev deres råb og spot afbrudt. Idet de passerede et ensomt sted, fik de øje på Judas døde legeme ved foden af et udgået træ.

Det var et afskyeligt syn. Rebet, hvormed han havde hængt sig i træet, var bristet under vægten, og i faldet var hans legeme blevet frygtelig lemlæstet. Hundene var nu i færd med at fortære det. Levningerne blev øjeblikkelig nedgravet; men der hørtes ikke mer så megen spot, og mangt et bleg ansigt vidnede om en indre frygt. Gengældelsen syntes allerede at hjem søge dem, der var skyldige i Jesu blod.

Jesus for Pilatus

[144]

[145]

Efter at Jesus var blevet domfældt af synedriets dommere, blev han straks ført til den romerske landshøvding Pilatus for at få dommen stadfæstet og fuldbyrdet. De jødiske præster og rådsherrer kunne ikke selv gå ind i Pilatus borg. Ifølge nationens ceremonilove ville de blive urene ved at gøre det og dermed afskåret fra at kunne deltage i påskehøjtiden.

I deres blindhed indså de ikke, at Kristus var det sande påskelam, og at denne store højtid havde mistet sin betydning for dem, når de havde forkastet ham. Idet Pilatus fæstede blikket på Jesus, så han en mand med et ædelt udtryk og en værdig holdning. Ingen tegn på forbrydelse var at spore i hans åsyn. Pilatus henvendte sig til præsterne og spurgte: „Hvad anklage har I at fremføre mod denne mand?“ Joh. 18,29.

[146]

Hans anklagere ønskede ikke at give nærmere oplysninger og var derfor ikke forberedt på dette spørgsmål. De vidste, at de ikke kunne fremlægge nogen sandfærdige forklaringer, hvorefter den romerske landshøvding kunne domfælde ham. Præsterne tilkaldte derfor falske vidner. „Der begyndte de at anklage ham og sagde:

„Vi er kommet efter, at denne mand vildleder vort folk og forbyder at give kejseren skat og siger om sig selv, at han er Kristus, en konge“. Luk. 23,2. Dette var usandhed, for Jesus havde åbent anerkendt, at man skulle give kejseren skat. Da de lovkyndige havde forsøgt at besnære ham netop med hensyn til denne sag, havde han svaret: „Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!“ Matt. 22,21. Pilatus lod sig ikke bedrage af de falske vidners forklaring. Han henvendte sig til Frelseren og spurgte: „Er du jødernes konge?“

[147]

Jesus svarede: „Du siger det selv“. Matt. 27,11. Da de hørte dette svar, kaldte kajfas og de, som var med ham, Pilatus til vidne på at Jesus havde indrømmet den forbrydelse, som de anklagede ham for. Med støjende råb forlangte de, at han skulle dømmes til døden. Da Jesus ikke gav sine anklagere noget svar, sagde Pilatus

til ham: „Svarer du slet ingenting? Hør, hvor meget de anklager dig for!“ „Men Jesus svarede ikke et ord mere“. Mark. 15,4 5.

[148] Pilatus blev rådvild. Jesus så ikke ud til at være oprørsstifter, og Pilatus nærede ingen tillid til dem, der anklagede ham. Frelserens ædle holdning og rolige optræden stod i direkte modsætning til hans anklageres ophidselse og raseri. Dette gjorde indtryk på Pilatus, og han var fuldt overbevist om hans uskyld. I håb om at få sandheden ud af ham kaldte han Jesus ind alene og spurgte ham: „Er du jødernes konge?“

Jesus besvarede ikke dette spørgsmål direkte, men sagde: „Spørger du sådan af dig selv, eller har andre sagt dig det om mig?“ Guds Ånd arbejdede med Pilatus. Jesus stillede dette spørgsmål for at få ham til at ransage sit hjerte dybere. Pilatus forstod meningen med spørgsmålet. Hans hjerte lukkede sig op, og overbevisningen trængte ind i hans sjæl. Men stoltheden kom op i ham, og han svarede: „Er jeg måske en jøde? dit folk og ypperstepræsterne har overgivet dig til mig; hvad har du gjort?“

[149] Pilatus gyldne anledning var forbi. Men Jesus ville gerne lade Pilatus forstå, at han ikke var kommet for at blive en jordisk konge, hvorfor han sagde: „Mit rige er ikke af denne verden. Havde mit rige været af denne verden, så havde mine tjenere kæmpet for, at jeg ikke skulle overgives til jøderne; men nu er mit rige ikke af denne verden“. Da spurgte Pilatus ham: „Så er du altså dog en konge?“

Jesus svarede: „Du har ret, jeg er en konge. Dertil er jeg født, og dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst“. Pilatus nærede ønske om at kende sandheden. Hans forståelse var uklar. Med begærlighed greb han Frelserens ord og en stærk længsel opstod i hans hjerte efter at vide, hvad der virkelig var sandhed, og hvorledes man kunne finde den. Han spurgte Jesus: „Hvad er sandhed?“

[150] Men han ventede ikke på svar. Mængdens larm uden for borgen var vokset til et brøl. Præsterne forlangte, at der straks skulle handles, og Pilatus opmærksomhed blev atter vendt mod de foreliggende interesser. Han gik ud til folket og erklærede: „Jeg finder ingen skyld hos ham“. Joh. 18,33 38. Disse ord fra en hedensk dommer var en bidende irettesættelse for den lave troløshed og falskhed hos Israels ledere, som anklagede Frelseren.

Da præsterne og de ældste hørte Pilatus sige dette, kendte deres skuffelse og raseri ingen grænser. De havde længe planlagt og ventet på denne anledning. Da de øjnede muligheden for Jesu frigivelse, syntes de rede til at få ham i stykker.

De mistede al selvbeherskelse og gik helt fra forstanden. De udstødte forbandelser og opførte sig mere som djævle end som mennesker. Højlydt fordømte de Pilatus og truede ham med påtale fra den romerske regering. De beskyldte Pilatus for at have nægtet at dømme Jesus, som efter deres påstand havde sat sig op imod kejseren. Derpå råbte de: „Han ophidser folket med det, han lærer i hele jødeland, lige fra Galilæa, hvor han begyndte, og hertil“. Luk. 23,5.

Indtil nu havde Pilatus ikke haft i tanke at ville fordømme Jesus. Han var overbevist om, at han var uskyldig. Men da han hørte, at Jesus var fra Galilæa, besluttede han at sende ham til Herodes, som var hersker over dette område og netop opholdt sig i Jerusalem. Ved denne fremgangsmåde regnede Pilatus med at kunne lægge ansvaret for forhøret fra sig og over på Herodes.

[151]

Jesus var udmattet af sult og træt af mangel på søvn. Han led også efter den grusomme behandling, han havde fået. Men Pilatus overlod ham igen til soldaterne, og under den ubarmhjertige pøbels spot og forhånelser blev han slæbt bort.

[152]

Jesus for Herodes

Herodes havde aldrig truffet Jesus, men han havde i lang tid gerne villet se ham og hans overnaturlige kraft. Idet Frelseren blev ført ind, stormede pøbelen frem og omringede ham, medens nogle råbte et og andre et andet. Herodes beordrede stilhed, fordi han ønskede at udspørge fangen.

Med nysgerrighed og medlidenhed betragtede han Jesu blege ansigt og så der tegn på stor visdom og renhed. Ligesom Pilatus var Herodes sikker på, at det udelukkende var ondskab og misundelse, som havde fået jøderne til at rejse sigtelsen mod Frelseren.

[153] Herodes opfordrede Jesus til at udføre nogle af sine undergøinger for ham. Han gav løfte om frigivelse, hvis han ville gøre det. På kongens befaling blev vanføre og vanskabte mennesker ført ind og han bød nu Jesus helbrede dem. Men Frelseren stod for Herodes som en, der hverken så eller hørte noget.

Guds Søn havde påtaget sig menneskets natur. Han måtte handle, som et menneske må handle under lignende omstændigheder: Derfor ville han ikke udføre et mirakel for at tilfredsstille nysgerrigheden eller for at frelse sig selv fra den smerte og ydmygelse, som et menneske må tåle, når det stilles i en lignende situation.

Hans anklagere blev forfærdede, da Herodes afkrævede Jesus et mirakel. Mest af alt frygtede de en åbenbarelse af hans guddommelige magt. En sådan åbenbarelse ville betyde en tilintetgørelse af deres planer og måske koste dem livet. De gav sig derfor til at råbe, at Jesus udførte mirakler ved den kraft, han fik fra Beelzebul, de onde ånders fyrste.

[154] Nogle år tidligere havde Herodes lyttet til Johannes Døbers lære. Den havde gjort et dybt indtryk på ham, men han afbrød ikke sit umådeholdne og syndige liv. Som følge heraf blev hans hjerte mere forhærdet, og til sidst havde han under et drikkegilde befalet, at Johannes skulle ihjelslås for at behage den onde Herodias.

Nu var han blevet endnu mere forhærdet. Han kunne ikke udholde Jesu tavshed. Hans ansigt blev mørkt af forbitrelse, og harmdirrende

truede han ad Frelseren, som fremdeles holdt sig ubevægelig og tavs. Kristus var kommet til Jorden for at helbrede dem, der havde et sønderbrudt hjerte. Kunne han have talt et ord for at læge en syndbetyngt sjæls sår, ville han ikke have forholdt sig tavs. Men han havde intet at sige til dem, der blot ville træde sandheden under deres vanhellige fødder.

Til Herodes kunne Frelseren have udtalt ord, som ville have boret sig ind i den forhærdede konges øren. Han kunne have slået ham med frygt og bæven ved at blotlægge hele hans syndige liv og den forfærdelige dom, der ventede ham. Men tavshed var den strengeste irettesættelse, han kunne have givet. [155]

Det øre, som altid havde været opladt for menneskelig smerte, opfangede ikke Herodes befalinger. Det hjerte, som altid lod sig bevæge ved selv de værste synderes bønner, var lukket for den hovmodige konge, som ikke følte nogen trang til en frelser.

I vrede vendte Herodes sig mod mængden og fordømte Jesus som en bedrager. Men Frelserens anklagere vidste, at han ikke var en bedrager. De havde set for mange af hans mægtige undergerninger til at kunne tro denne beskyldning.

Nu begyndte kongen på en skammelig måde at bespotte og forhåne Guds Søn. „Men Herodes og hans krigsfolk hånede og spottede ham, og de kastede en prægtig kappe om ham“. Luk. 23,11. Da den onde Herodes så, hvorledes Jesus i tavshed tog mod al denne forhånelse, blev han grebet af en pludselig frygt for, at det ikke var noget almindeligt menneske, han havde for sig. Han følte sig forvirret ved tanken om, at denne fange måske var et himmelsk væsen, som var kommet ned til Jorden. [156]

Herodes turde ikke stadfæste dommen over Jesus. Han ønskede at frigøre sig for det frygtelige ansvar og sendte derfor Frelseren tilbage til Pilatus.

[157]

Jesus dømmes af Pilatus

Da jøderne forlod Herodes og førte Frelseren tilbage til Pilatus, blev denne meget misfornøjet og spurgte, hvad de ville, at han skulle gøre. Han mindede dem om, at han havde forhørt Jesus og ingen skyld fundet hos ham. Han meddelte, at de havde ført klagemål imod ham, men ikke været i stand til at bevise en eneste beskyldning.

Som nævnt i foregående kapitel havde de ført ham til Herodes, der var jøde ligesom de, og han havde heller ikke fundet noget hos ham, hvorfor han fortjente døden. Men for at stille anklagerne tilfreds sagde Pilatus: „Derfor vil jeg give ham en revselse og så løslade ham.“ Luk. 23,16.

[158] Her åbenbarede Pilatus sin svaghed. Han havde erkendt, at Jesus var uskyldig hvorfor skulle han så straffe ham? Det var at gå på akkord med uretfærdigheden. Det glemte jøderne ikke under hele retshandlingen. De havde skræmt den romerske landshøvding og benyttede sig nu af deres fordel til at sikre sig dommen over Jesus.

Mængden råbte endnu stærkere på fangens liv. Medens Pilatus nærrede uvished om, hvad han skulle gøre, blev der overbragt ham et brev fra hans hustru. Det lød: „Hold dig fra denne retfærdige mand; thi jeg har i nat lidt meget i en drøm for hans skyld“. Matt. 27,19. Pilatus blev bleg, da han læste dette budskab, men pøbelen blev mere påtrængende, da de så hans ubeslutsomhed.

[159] Pilatus indså, at der måtte gøres noget. „Ved højtiden plejede landshøvdingen at give mængden en fange fri, hvem de ønskede“. De romerske soldater havde nylig pågrebet en berygtet røver, som hed Barabbas. Han var en nedrig bandit og en morder. Pilatus vendte sig derfor til mængden og sagde med stort alvor:

„Hvem vil I, at jeg skal løslade jer. Barabbas eller Jesus, som kaldes Kristus“ Matt. 27,15. og 17. De svarede: „Bort med ham, men lad os få Barabbas løsladt!“ Luk. 23,18. Pilatus blev målløs af forfærdelse og skuffelse. Ved at opgive sin egen mening og appellere til folket mistede han sin værdighed og sit herredømme over mæng-

den. Herefter var han kun et redskab i pøbelens hånd. De bøjede ham efter deres vilje.

Han spurgte nu: „Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus?“ Som med en stemme råbte de: „Lad ham blive korsfæstet!“ Landshøvdingen spurgte: „Hvad ondt har han da gjort?“ Men de skreg endnu højere: „Lad ham blive korsfæstet!“ Matt. 27,22 23.

Pilatus kinder blegnede, da han hørte det frygtelige råb: „Lad ham blive korsfæstet!“ Han havde ikke tænkt, at det skulle komme så vidt. Han havde gentagne gange erklæret Jesus uskyldig, og alligevel var folket besluttet på, at han skulle lide denne forfærdelige og frygtede død. Igen stillede han spørgsmålet:

[160]

„Hvad ondt har denne mand da gjort?“ Og atter hørtes det forfærdelige råb: „Korsfæst, korsfæst ham!“ Pilatus gjorde nu et sidste forsøg på at bevæge dem til medlidenhed. Han tog Jesus, udmattet som han var af træthed og dækket med sår, og lod ham piske i anklagernes påsyn. „Og soldaterne flettede en tornekrone, satte den på hans hoved og kastede en purpurkappe om ham; og de gik hen til ham og sagde: „Hil dig, jødekonge!“ og slog ham i ansigtet“. Joh. 19,2 3.

De spyttede på ham, og en ond hånd greb det rør, de havde givet ham i hånden, og slog til kronen på hans hoved, hvorved tornene blev drevet ind i hans tindinger, så blodet randt ned over hans ansigt og skæg. Det var Satan, der fik de grusomme soldater til at mishandle Frelseren. Hans hensigt var om muligt at opirre ham til at øve gengæld eller at drive ham til at udføre et mirakel for at frigøre sig og derved tilintetgøre frelsesplanen. Havde der været en eneste plet på hans liv som menneske, havde han en eneste gang i sin menneskelighed ikke holdt ud i den frygtelige prøve, så ville Guds lam have været et ufuldkommet offer og menneskets genløsning ville være mislykket.

[161]

Men han, som kunne befale over Himmelens hær og i et nu kalde legioner af hellige engle til hjælp, af hvilke en enkelt øjeblikkelig kunne have overmandet den grusomme pøbelhob han, som ved et glimt af sin guddommelige majestæt kunne have slået sine plageånder til jorden han fandt sig med ophøjet ro i den groveste forsmædelse og voldshandling.

Ligesom de, der pinte og plagede ham, ved deres handlinger nedværdigede sig under det menneskelige og blev Satan lig, således

ophøjede Jesu ydmyghed og tålmodighed ham over det menneskelige og beviste hans slægtskab med Gud.

[162] Pilatus blev dybt bevæget ved at se Frelseren lide så tålmodigt uden at klage. Han sendte bud for at hente Barabbas til domssalen og derpå fremstillede han de to fanger side om side. Idet han pegede på Frelseren, sagde han med en højtidelig og bønlig stemme: „Se, hvilket menneske! Se, jeg fører ham ud til jer, for at I skal vide, at jeg finder ingen skyld hos ham“. Joh. 19,5

Der stod Guds Søn, iført forhånelsens kappe og tornekronen. Han var afklædt til bæltstedet, og på hans ryg kunne man se de lange, grufulde striber, hvorfra blodet flød frit. Hans ansigt var plettet af blod og bar præg af udmattelse og smerte; men aldrig havde det set skønnere ud end nu. Hvert træk vidnede om mildhed og tålmodig hengivelse og om den ømmeste medlidenhed med hans grusomme fjender.

[163] En slående modsætning var fangen ved hans side. Hvert træk i Barabbas ansigt røbede den forhærdede bandit, han var. Blandt tilskuerne var der nogle, som viste medfølelse med Jesus. Selv præsterne og rådsherrerne var overbevist om, at han var det, han gav sig ud for at være. Men de ville ikke indrømme det. De havde ophidset pøbelen til afsindigt raseri, og nu råbte præster, rådsherrer og folket igen:

„Korsfæst! korsfæst!“ Efter til sidst at have mistet al tålmodighed med deres urimelige, hævngherrige grusomhed sagde Pilatus til dem: „Så tag I ham og korsfæst ham; for jeg finder ingen skyld hos ham“. Joh. 19,6. Pilatus gjorde alvorlige forsøg på at frigive Frelseren; men jøderne råbte: „Hvis du giver ham fri, er du ikke kejserens ven. Enhver, som gør sig selv til konge, sætter sig op imod kejseren“. Joh. 19,12.

[164] Her rørte de ved et ømt punkt hos Pilatus. Den romerske regering havde ham allerede under mistanke, og han vidste, at en sådan rapport ville betyde hans ulykke. „Da Pilatus så at han intet kunne udrette, men at der blot blev mere larm, tog han vand, og i mængdens påsyn vaskede han sine hænder og sagde:

„Jeg er uskyldig i dennes blod; det bliver jeres sag!“ Matt. 27,24. Forgæves søgte Pilatus at befri sig fra den skyld at domfælde Jesus. Havde han fra først af handlet hurtigt og bestemt og gjort det, han vidste var ret, så var hans vilje ikke blevet overvundet af pøbelen;

de ville ikke have vovet at befale over ham. Hans vaklen og ubeslut-somhed blev hans fald. Han indså, at han ikke kunne løslade Jesus og samtidig bevare sin stilling og ære.

Hellere end at miste sin verdslige magt valgte han at ofre et uskyldigt liv. Idet han gav efter for pøbelens fordringer, lod han atter Jesus piske og overgav ham til at korsfæstes.

Men trods sin forsigtighed blev han senere ramt netop af det, som han frygtede. Hans æresposter blev frataget ham, han blev afsat fra sit høje embede, og plaget af samvittighedsnag og såret stolthed [165] tog han sit eget liv ikke længe efter korsfæstelsen.

Således vil alle, som går på akkord med synd, kun opnå sorg og ulykke. „Mangen vej synes manden ret, og så er dens ende dog dødens veje“. Ordsp. 14,12. Da Pilatus erklærede sig uskyldig i Jesu blod, svarede Kajfas udfordrende: „Hans blod komme over os og vore børn“. Matt. 27,25.

Disse frygtelige ord blev gentaget af præsterne og genlød som et ekko fra folket. Det var en forfærdelig dom at udtale over sig selv. Det var en frygtelig arv at efterlade sine efterkommere. Det blev opfyldt bogstaveligt i de grufulde begivenheder ved Jerusalems ødelæggelse cirka fyrretyve år senere.

Endnu engang vil det få sin bogstavelige opfyldelse, når den store regnskabsdag kommer. Da skifter scenen, og „denne Jesus“ kommer igen „med flammende ild, og bringer straf over dem, der [166] ikke ville vide af Gud at sige“. Apg. 1,11; 2Tess. 1,8.

Da vil de råbe til bjergene og klipperne: „Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen, og for Lammets vrede! Thi deres vredes store dag er kommet“. Åb. 6,16 17.

[167]

Golgata

Under mængdens råb og spot blev Jesus skyndsomst ført til Golgata. Idet han passerede porten til Pilatus borg, blev det tunge kors, som var lavet til Barabbas, lagt på hans sårede og blødende skuldre. To røvere, som skulle lide døden samtidig med Jesus, fik også kors at bære. Byrden var for tung for Frelseren i hans udmattede, lidende tilstand. Han havde ikke gået mange skridt, før han faldt afmægtig om under korset.

[168]

Da han igen kom til sig selv, blev korset på ny anbragt på hans skuldre. Han vaklede nogle skridt frem og faldt atter til jorden som bevidstløs. Hans forfølgere indså nu, at det var umuligt for ham at bære korset længere, og de vidste ikke, hvor de skulle finde en, som ville bære den nedværdigende byrde. Netop på dette tidspunkt kom Simon fra Kyrene fra den modsatte retning. Han blev grebet og tvunget til at bære korset til Golgata.

Simons sønner var disciple af Jesus, men han havde ikke selv antaget Frelseren. Efter denne tid var Simon altid taknemlig for den forret at have båret Forløserens kors. Den byrde, han her blev tvunget til at bære, blev midlet til hans omvendelse. Begivenhederne på Golgata og de ord, Jesus udtalte, ledte Simon til at antage ham som Guds Søn.

Da de nåede det sted, hvor korsfæstelsen skulle foregå, blev de dømt bundet til torturredskaberne. De to røvere kæmpede i hænderne på dem, som strakte dem ud på korset, men Frelseren gjorde ingen modstand. Jesu moder havde fulgt ham på den tunge gang til Golgata. Hun havde ønsket at hjælpe ham, da han udmattet segnede under sin byrde, men dette privilegium blev hende ikke tilstået.

[169]

Ved hvert skridt på denne tunge vej havde hun ventet at se ham åbenbare sin guddommelige magt og frigøre sig fra sine mordere. Og nu, da de var nået til den sidste handling, og hun så røverne blive bundet til korset hvilken angst og spænding har da ikke grebet hende!

Ville han, som havde givet liv til de døde, finde sig i at blive korsfæstet? Ville Guds Søn finde sig i at blive ihjelslået på en så grusom måde? Måtte hun opgive sin tro på, at han var Messias? Hun så hans hænder blive strakt ud på korset disse hænder, som altid havde været udrakt for at velsigne de lidende. Hammeren og naglerne blev hentet, og da spigrene blev drevet igennem de følsomme muskler, måtte de sønderknuste disciple bære Jesu moder bevidstløs bort fra den grufulde scene.

Ingen klage hørtes fra Frelseren. Hans ansigt var blegt, men roligt, og store sveddråber stod på hans pande. Hans disciple var flygtet for det skrækkelige syn. Han trådte vinpersen ene, og af folket var ingen med ham. (Es. 63,3). Medens soldaterne udførte deres gerning, gik Jesu tanker fra hans egne lidelser til den frygtelige gengældelse, som en dag ville overgå hans forfølgere. Han ynkedes over dem i deres vankundighed og bad:

[170]

„Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør“. Jesus var ved at fortjene retten til at blive menneskenes talsmand hos Faderen. Denne bøn for hans fjender omfattede verden. Den indbefattede hver eneste synder, som havde levet eller ville komme til at leve, fra verdens begyndelse, og til tidens ende.

Hver gang vi synder, bliver Kristus såret på ny. Foran Faderens trone opløfter han sine gennemstungne hænder for os og siger „Tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør“. Så snart Jesus var naglet til korset, blev det løftet op af stærke mænd og med stor voldsomhed stødt ned på det sted, der var gjort i stand til det. Dette påførte Guds Søn store smerter. Pilatus skrev en indskrift på latin, græsk og hebraisk og satte den på korset over Jesu hoved, hvor alle kunne se den. Der stod:

[171]

„Jesus fra Nazaret, jødernes konge“. Jøderne bad om at få dette forandret. Ypperstepræsterne sagde: „Skriv ikke: „Jødernes konge“, men: „Han sagde: Jeg er jødernes konge“. Men Pilatus var ærgerlig over sin tidligere svaghed, og desuden nærede han grundig foragt for de mistænksomme og ondskabsfulde rådsherrer. Han svarede derfor: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg“. Joh. 19,19 22.

Soldaterne delte Jesu klæder mellem sig. Et klædningsstykke var vævet uden sammensyninger, og der opstod strid om det. Til sidst blev sagen afgjort ved lodkastning. Guds profet havde forudsagt, at de ville gøre således. Han skrev: „Hunde står omkring mig, onde i

[172]

flok omringer mig, de har gennemboret mine hænder og fødder Mine klæder deler de mellem sig, om kjortelen kaster de lod“. Sl 22,17. og 19.

En frygtelig scene fandt nu sted, da Jesus var hængt op på korset. Præsterne, rådsherrerne og de skriftkloge forenede sig med pøbelen i at håne og spotte Guds Søn, som var ved at dø. „Hvis du er jødernes konge“, sagde de, „så frels dig selv!“ Luk. 23,37. „Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge! Lad ham nu stige ned af korset, så vil vi tro på ham. Han har sat sin lid til Gud; lad ham nu udfri ham, hvis han har velbehag i ham; han har jo sagt: „Jeg er Guds Søn“. Matt. 27,42 43.

[173] „Og de, der gik forbi, spottede ham, de rystede på hovedet og
[174] sagde: „Ha! du, som nedbryder templet og bygger det op på tre dage, frels nu dig selv og stig ned af korset“ Mark. 15,29 30. Jesus kunne have steget ned af korset. Men hvis han havde gjort det, ville vi aldrig have kunnet blive frelst. For vor skyld var han villig til at dø. „Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår“. Es. 53,5.

Idet Jesus gav sit dyrebare liv, var der ingen sejrsglæde, som holdt ham oppe. Hans hjerte blev sønderrevet af vånede og overvældet af mørke. Men det var ikke frygten eller angsten for døden, som var årsagen til hans lidelser. Det var den knugende byrde af verdens synd; det var følelsen af at være adskilt fra Faderens kærlighed. Det var dette, der knuste Frelserens hjerte og så hurtigt hidførte hans død.

Jesus følte den angst, som syndere vil føle, når de vågner til erkendelse af deres store skyld og forstår, at de for evigt har udelukket sig selv fra Himmelens fred og glæde. Med forbavselse var englene vidne til den fortvivlede sjælekamp, Guds Søn udholdt. Hans sjælekvaler var så heftige, at han næppe følte korsfæstelsens smerte.

Jesu død

[175]

Selv naturen viste deltagelse over for det, der skete. Solen skinnede klart indtil middag, da det pludselig så ud, som om den var udslukt. Alt omkring korset var så mørkt som den sorteste nat. Dette overnaturlige mørke varede fulde tre timer.

Jeg tænkte, jeg vidste, hvad kærlighed var. jeg troede, jeg selv var god, så stod jeg en dag for en korsfæstet mand, hvis vunder drypped af blod. Jeg hørte, han bad for den bøddelflok, som nagled til korset ham fast. Da var det, som dybest i hjertets grund en kilde af tårer brast. Jeg knælede stille ved korsets fod, så bitre tårerne flød, Jeg så mig selv med et iskoldt sind, en synder i dybest nød.

[176]

Han led den straf, jeg havde forskyldt, selv han syndede ej . Da hviskede jeg til ham: „Forbarm dig mildt og bed du også for mig!“ Han bøjede hovedet mod mig tyst, den blege, korsfæstede mand, og sagde: „I dag skal du være vist med mig i de levendes land.“ Det faldt med fred over hjertet ned, hans munds velsignede ord. Min synd har jeg set, og min frelser jeg fandt, i de levendes land jeg bor.

En ubeskrivelig rædsel greb folket. Forbandelserne og forhånelseren ophørte, Mænd, kvinder og børn faldt rædselsslagne til jorden. Lynglimt brød nu og da frem fra skyen og oplyste korset og den korsfæstede genløser. Alle troede, at deres gengældelses time var kommet.

[177]

Ved den niende time hævede mørket sig fra folket, men indhyllede endnu Frelseren som i en kåbe. Lynene syntes at være rettet mod ham, som han hang der på korset. Da var det, at han opløftede det fortvivlede råb: „Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?“ Mørket havde imidlertid lagt sig over Jerusalem og Judæas sletter. Idet alles øjne vendte sig mod den skæbneramte by, så de Guds vredes heftige lyn blive slynget imod den.

Pludselig hævedes mørket fra korset, og med en høj røst som af en basun, der syntes at runge gennem hele skaberværket, råbte Jesus: „Det er fuldbragt!“ „Fader! i dine hænder betror jeg min ånd“. Joh. 19,30; Luk. 23,46. Et lys omgav korset, og Frelserens ansigt

lyst med en glans som solens. Derpå bøjede han sit hoved ned mod sit bryst og døde.

[178] Folket omkring korset stod som lamslået og stirrede med tilbageholdt åndedræt på Frelseren. Atter sænkede mørket sig over jorden, og der hørtes en dump buldren som en voldsom torden. Derpå fulgte et voldsomt jordskælv.

Folkemængden blev rystet sammen i klynger. Den vildeste forvirring og skræk påfulgte. I de nærliggende bjerge blev klipper revet i stykker og styrtede bragende ned på sletterne nedenfor. Grave blev brudt op, og mange af de døde blev kastet ud. Skaberværket syntes at blive sprængt i atomer. Præster, rådsherrer, soldater og folket lå målløse af rædsel udstrakt på jorden.

[179] templet i Jerusalem. De mærkede jordrystelsen, og i samme nu blev forhænet, som adskilte det hellige fra det allerhelligste, flænget i to stykker fra øverst til nederst af den samme hvide hånd, som havde skrevet dommen på væggen i Belsazzars palads. Det allerhelligste sted i den jordiske helligdom var ikke længere helligt. Aldrig mere skulle Guds nærværelse overskygge sonedækket. Aldrig mere skulle Guds velbehag eller mishag give sig til kende ved lys eller skygge på ædelstenene i ypperstepræstens brystskjold.

Herefter havde blodet af ofrene i helligdommen ingen betydning. Guds lam var ved sin død blevet offer for verdens synder. Da Jesus døde på Golgatas kors, blev der åbnet en ny og levende vej for både jøder og hedninger. Englene jublede, da Frelseren råbte: „Det er fuldbragt!“ Den store frelsesplan ville blive fuldbyrdet. Gennem et liv i lydighed kunne Adams efterkommere til sidst blive ophøjet til Guds trone. Satan havde lidt nederlag, og han vidste, at hans rige var tabt.

I Josefs grav

[180]

Forræderi mod den romerske regering var den forbrydelse, Frelseren blev dømt for. De, der måtte lide døden for denne forseelse, blev begravet på et sted, som var beregnet for sådanne forbrydere. Johannes gyste ved tanken om, at hans elskede Mesters legeme skulle blive overladt til de ufølsomme soldater og lægges i en vanæret grav. Men han så ingen mulighed for at afværge det, eftersom han ingen indflydelse havde hos Pilatus.

I denne prøvende stund kom Nikodemus og Josef fra Arimatæa disciplene til hjælp. Disse to mænd var medlemmer af det store råd og kendte Pilatus. De havde besluttet, at Jesus skulle have en ærefuld begravelse. Josef gik frimodigt til Pilatus og bad om at få Jesu legeme. Efter at Pilatus havde skaffet sig underretning om, at Jesus virkelig var død, gav han sin tilladelse.

[181]

Medens Josef gik til Pilatus for at få tilladelse til at få Frelserens legeme udleveret, forberedte Nikodemus begravelsen. Det var skik på den tid at svøbe den dodes legeme i linklæder sammen med kostelige salver og vellugtende urter. Det var en slags balsamering. Nikodemus bragte derfor en kostbar gave på omtrent hundrede pund myrra og aloë til Jesu legeme.

Man kunne ikke have vist den fornemste mand i hele Jerusalem nogen større ære i hans død. Jesu fattige disciple blev forundrede over at se disse rige rådsherrer vise en sådan interesse for deres Mesters jordefærd.

Disciplene var overvældede af sorg ved Jesu død. De erindrede ikke, at han havde sagt, at det skulle ske således. Hvert håb var bristet. Hverken Josef eller Nikodemus havde åbenlyst antaget Frelseren, medens han levede. Men de havde lyttet til hans lære og nøje fulgt forløbet af hans virksomhed. Selv om disciplene ikke erindrede, hvorledes Frelseren havde forudsagt sin død, så kunne Josef og Nikodemus tydeligt huske det.

[182]

Og begivenhederne omkring Jesu død, som tog modet fra disciplene og fik deres tro til at vakle, var for disse rådsherrer blot et bevis

på, at han var den sande Messias, og det ledte dem til at indtage et fast standpunkt i troen på ham. Disse rige og ansete mænds bistand var stærkt påkrævet i denne stund. De kunne udrette det for den afdøde Mester, som det var umuligt for de fattige disciple at gøre.

[183] Blidt og ærbødigt tog de med deres egne hænder Jesu legeme ned fra korset. Tårerne strømmede af medlidenhed, da de så hans sårede og sønderflængede legeme. Josef ejede en ny grav, som var hugget ud i en klippe. Den havde han ladet hugge til sig selv, men nu gjorde han den i stand til Jesus. Sammen med de urter, Nikodemus var kommet med, blev legemet svøbt i et linklæde, og Genløseren blev båret til graven.

Skønt de jødiske ledere havde haft held til at få Jesus slået ihjel, fandt de ingen rigtig hvile. De kendte kun alt for godt hans store magt. Nogle af dem havde stået ved Lazarus grav og set den døde blive bragt til live igen, og de rystede af skræk for, at Kristus selv skulle opstå fra de døde og atter vise sig for dem. De havde hørt ham sige til folket, at han havde magt til at sætte livet til, og magt til at tage det igen.

[184] De erindrede, at han havde sagt: „Bryd dette tempel ned, og på tre dage skal jeg rejse det igen“, Joh. 2,19, og de vidste, at han talte om sit legeme. Judas havde fortalt dem, hvad Jesus sagde til sine disciple på deres sidste rejse til Jerusalem: „Se, vi drager nu op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til ypperstepræsterne og de skriftkloge; og de skal dømme ham til døden og overgive ham til hedningerne til at spottes og piskes og korsfæstes; men på den tredje dag skal han opstå“. Matt. 20,18 19.

Nu kom de i tanker om meget af det, han havde sagt angående sin opstandelse. Det var dem ikke muligt at glemme disse ting, hvor gerne de end ville. Ligesom deres fader Djævelen troede de og skælvede. Alting sagde dem, at Jesus var Guds Søn. De kunne ikke sove, for de var mere besværet over Jesus nu, da han var død, end medens han levede.

De var besluttet på at gøre alt, hvad de kunne, for at holde ham i graven. De gik derfor til Pilatus og bad om at få graven forseglet og bevogtet indtil den tredje dag. Pilatus stillede en afdeling soldater til præsternes rådighed og sagde: „Der har I vagtmandskab; gå hen og bevogt graven, så godt I kan“. Og de gik hen og bevogtede graven med vagten efter at have sat segl for stenen“. Matt. 27,65 66:

Han er opstanden

[185]

Den største omhu var lagt for dagen med at bevogte Frelserens grav, og indgangen var blevet lukket med en stor sten. Denne sten var forseglet med det romerske segl, således at den ikke kunne flyttes, uden at seglet blev brudt. Uden om graven stod romerske soldater vagt. De skulle bevogte den strengt, så Jesu legeme ikke blev forulempet. Nogle af dem gik ustandselig frem og tilbage foran graven, medens de øvrige lå og hvilede sig i nærheden.

Men der var også en anden vagt ved graven. Der var mægtige engle fra Himmelen. Hvis blot en af disse engle havde gjort brug af sin magt, ville hele den romerske hær være blevet tilintetgjort. Natten til den første dag i ugen havde sneget sig langsomt hen, og den mørkeste time lige før daggry var kommet.

[186]

En af Himmels mægtigste engle bliver udsendt. Hans udseende er som lynild og hans klæder hvide som sne. Han spalter mørket på sin vej og hele himmelen oplyses af hans herlighed. De sovende soldater vågner og springer op. Med hellig rædsel og undren stirrer de på de åbne himle og det strålende syn, som nærmer sig.

Jorden ryster og skælver, idet dette mægtige væsen fra en anden verden drager nær. Han kommer i et frydefuldt ærinde, og den fart og kraft, der er over hans flugt, får jorden til at ryste som under et stort jordskælv. Soldater, befalingsmænd og skildvagt falder som døde til jorden.

Endnu en vagt havde omringet Frelserens grav. Det var onde engle. Fordi Guds Søn nu var død, gjorde han, som har dødens vælde, nemlig Djævelen, fordring på hans legeme som sit bytte. Satans engle var til stede for at overvåge, at ingen magter rev Jesus ud af deres vold. Men da det mægtige væsen, som var udsendt fra Guds trone, nærmede sig, flygtede de skrækslagne fra stedet.

[187]

Engelen tog fat på den store sten ved indgangen til graven og væltede den bort, som havde den været en ubetydelig sten. Derpå råbte han med en røst, som fik jorden til at skælve: Jeg ved, at min genløser lever i Himlens høje sal, og støvets børn han nådig hæver fra

[188] Jordens jammerdal. Dit ord, o Gud, skal altid være mit lys i verdens nat! Snart mørket flyr, Guds sol skal bære hened sin stråleskat. Med længsel venter jeg dit komme, da skal jeg skue dig! og snart er ventetiden omme, o, hvor det fryder mig!

O Herre krist, jeg dig tilhører, du livets sande vej! til evig hvile du mig fører, du livets sande vej. „Jesus, Guds Søn, kom herud! Din Fader kalder dig!“ Han, som havde fået magt over død og grav, trådte nu frem, og over den åbne grav forkyndte han: „Jeg er opstandelsen og livet!“ Englehæren bøjede sig dybt for Genløseren i tilbedelse og hilste ham velkommen med lovsange. Jesus trådte frem som sejrherre. For hans åsyn ravede jorden, lynene glimtede og tordenen rullede. Et jordskælv betegnede det øjeblik, da Kristus nedlagde sit liv. Og et jordskælv bevidnede den stund, da han sejrende tog det igen.

Satan var meget forbitret over, at hans engle var flygtet, da det himmelske sendebud nærmede sig. Han havde dristet sig til at håbe, at Kristus ikke ville tage sit liv igen, og at frelsesplanen skulle mislykkes. Men da han så Frelseren træde triumferende frem fra graven, var alt håb ude. Nu vidste Satan, at hans rige ville gå til grunde, og at han til sidst ville blive tilintetgjort.

Gå hen og fortæl mine disciple det

[189]

[190]

I Lukasevangeliets beretning om Frelserens jordefærd fortælles om de kvinder, som var til stede ved Jesu korsfæstelse, at de vendte „tilbage og tilberedte vellugtende salver og olier; men sabbatten overholdt de sig stille efter lovens bud“. Luk. 23,56.

Frelseren blev begravet om fredagen, den sjette dag i ugen. Kvinderne tilberedte urter og salver til at balsamere deres Herre med og lagde dem derpå til side, indtil sabbatten var omme. De ville ikke engang balsamere Jesu legeme på sabbatsdagen.

„Da sabbatten var omme, og ganske tidlig på den første dag i ugen“ kom „de til graven, da solen var stået op“. Mark. 16,1 2. Som de nærmede sig haven, blev de forundrede over at se himmelen oplyst af et herligt lys og at mærke jorden ryste under deres fødder. De skyndte sig til graven og blev endnu mere forbavsede over at finde, at stenen allerede var væltet fra, og at den romerske vagt ikke var der.

[191]

Maria Magdalene var den første, som kom til graven. Da hun så, at stenen var fjernet, løb hun af sted for at fortælle disciplene det. Da de andre kvinder kom, så de et lys skinne omkring graven, og idet de så derind, fandt de graven tom.

Medens de dvælede ved stedet, så de pludselig en ung mand i strålende klædebon sidde ved graven. Det var den engel, som havde væltet stenen bort. Forfærdede vendte de sig om for at flygte, men engelen sagde: „Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå! Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde; og se, han går forud for jer til Galilæa; der skal I se ham“. Matt. 28,5 7.

[192]

Idet kvinderne igen så ind i graven, fik de øje på en anden skinnende engel, som spurgte dem: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden; kom i hu, hvorledes han talte til jer, da han endnu var i Galilæa, og sagde, at

Menneskesønnen skulle overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes og opstå på den tredje dag“. Luk. 24,5 7.

Englene fortalte om Jesu død og opstandelse. De mindede kvinderne om de ord, Jesus selv havde udtalt, idet han forudsagde sin korsfæstelse og opstandelse. Disse ord af Jesus stod nu tydeligt for dem, og med nyt håb og nyt mod skyndte de sig bort for at fortælle de gode nyheder.

[193] Maria havde ikke været til stede under alt dette, men vendte nu tilbage med Peter og Johannes. Da disse igen gik hjem til Jerusalem, blev Maria ved graven, Hun kunne ikke tænke sig at forlade stedet, før hun vidste, hvad der var blevet af hendes Herres legeme. Som hun nu stod og græd, hørte hun en stemme sige:

„Kvinde! hvorfor græder du? hvem leder du efter?“ Hendes øjne var så tåreblændede, at hun ikke lagde mærke til, hvem det var, der talte til hende. Hun mente, det var havemanden, og sagde bønligt: „Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham“.

Hun tænkte, at hvis denne rige mands grav blev betragtet som et alt for ærefuldt gravsted for hendes Herre, så ville hun selv skaffe et sted til ham. Men nu lød Jesu egen stemme for hendes øren. Han sagde: „Maria!“ Hurtigt tørrede hun tårene bort og så nu Frelseren. I sin glæde glemte hun, at han havde været korsfæstet, og strakte sine hænder ud imod ham, idet hun sagde: „Rabbi!“ (Mester). Men [194] Jesus sagde til hende: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud“. Joh. 20,15 17.

Jesus nægtede at tage imod sit folks hyldest, indtil han vidste, om hans offer var antaget af Faderen. Han opfor til Himmelen og fik af Gud selv høre forsikringen om, at hans forsoning for menneskenes synder havde været fyldestgørende, og at alle i kraft af hans blod kunne opnå evigt liv.

Al magt i Himmelen og på Jorden blev givet livets fyrste og han vendte tilbage til sine efterfølgere i en syndig verden for at gøre dem delagtige i sin magt og herlighed.

Jesu vidner

[195]

Sidst på eftermiddagen samme dag, som opstandelsen havde fundet sted, vandrede to af disciplene til Emmaus, en lille by cirka tolv kilometer fra Jerusalem. De stod uforstående over for alt det, der lige var sket, men mest over for kvindernes meddelelse om, at de havde set englene og mødt Jesus efter hans opstandelse.

De var nu på vej tilbage til deres hjem for at tænke og bede i håb om at få lys over det, der var så mørkt for dem. Under vandringen kom en fremmed hen og slog følge med dem, men de var så optaget af deres samtale, at de næppe bemærkede hans nærværelse. Disse stærke mænd var så nedbøjede af sorg, at de græd på deres vandring. I kærlig medfølelse fandt Jesus her anledning til at trøste de sørgmodige. Han begyndte at tale til dem, som om han var en fremmed. „Men deres øjne holdtes til, så de ikke kendte ham. Og han sagde til dem:

[196]

„Hvad er det, I går og taler med hinanden om?“ De standsede og så bedrøvede ud, og den ene, som hed Kleofas, svarede og sagde til ham: „Er du alene fremmed i Jerusalem, så du ikke ved, hvad der er foregået der i disse dage?“ Han spurgte dem: „Hvad da?“ De svarede ham: „Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord for Gud og hele folket“. Luk. 24,16-19. Derpå fortalte de om det, der var sket, og gentog meddelelsen fra kvinderne, som havde været ved graven tidligt om morgenen samme dag. „Da sagde han til dem: „Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt! Burde Kristus ikke lide dette og så indgå til sin herlighed?“

[197]

Og idet han gik ud fra Moses og alle profeterne, udlagde han for dem, hvad der i alle skrifterne handlede om ham“. Luk. 24,25-27. Disciplene blev målløse af forundring og glæde. De vovede ikke at spørge den fremmede, hvem han var; men de lyttede spændt, da han forklarede Kristi mission for dem.

Havde Frelseren begyndt med at fortælle disciplene, hvem han var, ville det have stillet dem tilfreds. I deres overstrømmende glæde

[198] ville de ikke have længtes efter mere. Men det var nødvendigt for dem at forstå, hvordan hans mission var blevet forudsagt i alle Det gamle Testaments forbilleder og profetier. På dette måtte deres tro være grundfæstet. Jesus udførte ikke et mirakel for at overbevise dem; men det første, han gjorde, var at forklare skriften. De havde betragtet hans død som tilintetgørelsen af alle deres forhåbninger. Nu viste han ud fra profeterne, at den netop var det stærkeste bevis for deres tro.

Med sin undervisning af disse disciple understregede Jesus Det gamle Testaments betydning som et vidnesbyrd om hans mission. Mange forkaster i dag Det gamle Testamente og hævder, at det ikke mere behøves. Men sådan lærer Jesus ikke. Han værdsatte det så højt, at han engang udtalte: „Hører de ikke Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en opstod fra de døde“. Luk. 16,31.

[199] Disciplene nåede deres hjem, da solen var ved at gå ned, og Jesus lod, som han ville gå videre. Men disciplene kunne ikke tænke sig at skilles fra den, der havde beredt dem en sådan glæde og opmuntring. De sagde derfor til ham: „Bliv hos os; thi det går mod aften, dagen hælder allerede“. „Så gik han ind for at blive hos dem“. Luk. 24,28-29. Det tarvelige aftensmåltid blev snart færdigt og Jesus satte sig for bordenden, som han plejede. I almindelighed var det familiefaderen, som nedbad Guds velsignelse over maden; men Jesus tog brødet i sine hænder og velsignede det. Da åbnedes disciplenes øjne.

Velsignelsen af måltidet, lyden af den nu velkendte stemme, naglemærkerne i hans hænder alt vidnede om, at han var deres elskede mester. Et øjeblik sad de som lamslåede; så rejste de sig for at kaste sig ned for hans fødder og tilbede ham men i det samme blev han usynlig for dem. I deres glæde glemte de både sult og træthed. De forlod måltidet uden at have smagt på det og hastede tilbage til Jerusalem med det herlige budskab om en opstanden frelser.

[200] Medens de var ved at fortælle disciplene det, de havde oplevet, stod Kristus selv midt iblandt dem, og med hænderne løftet til velsignelse sagde han: „Fred være med eder!“ Luk. 24,36. Straks blev de grebet af forfærdelse, men da han så viste dem naglemærkerne i sine hænder og fødder og havde spist i deres påsyn, troede de og følte sig trøstede. Tro og glæde trådte i stedet for vantro, og med

følelser, som ord ikke kunne udtrykke, erkendte de deres opstandene frelser.

Thomas var ikke til stede ved dette møde. Han ville ikke tro beretningerne om opstandelsen. Men otte dage senere åbenbarede Jesus sig for disciplene, medens Thomas var sammen med dem. Ved denne lejlighed viste han dem igen sine hænder og fødder med mærkerne efter korsfæstelsen. Thomas blev straks overbevist og råbte: „Min Herre og min Gud!“ Joh. 20,28.

Her i salen ovenpå forklarede Jesus på ny skriftens forudsigelser om sig selv. Og han sagde til sine disciple, at der i hans navn skulle prædikes omvendelse og syndernes forladelse for alle folkeslagene og begyndes fra Jerusalem.

Før sin himmelfart sagde han til dem: „Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil Jordens ende“. „Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende“. Apg. 1,8; Matt. 28,20. [201]

I har, sagde han, været vidne til, hvorledes jeg har ofret mit liv til bedste for verden. I har set, at jeg beredvilligt tager imod alle, som kommer til mig og bekender deres synder. Enhver, som vil, kan blive forligt med Gud og få evigt liv.

Dette budskab om nåde overlader jeg til jer, mine disciple. Det skal forkyndes for alle folkeslag og tungemål og folk. Gå ud til Jordens fjernest beboede egne; og se, også der vil jeg være med jer! Frelserens missionsbefaling til disciplene omfattede alle troende indtil tidens afslutning. Ikke alle kan prædike for store forsamlinger; men alle kan hjælpe den enkelte. De, der tager sig af de syge, hjælper de nødlidende, trøster de sørgende, og fortæller syndere om Jesu tilgivende kærlighed de er Jesu vidner.

[202]

Jesu himmelfart

Frelserens gerning på Jorden var fuldbyrdet. Tiden var nu kommet, da han skulle vende tilbage til sit himmelske hjem. Han havde sejret og skulle på ny tage sæde hos sin Fader på hans trone i lys og herlighed.

Jesus valgte at opfare til Himmelen fra Oliebjerget. Sammen med de elleve begav han sig på vej til bjerget. Men disciplene vidste ikke, at dette skulle blive deres sidste samvær med Mesteren. Undervejs gav Frelseren dem den sidste undervisning. Lige før han forlod dem, gav han dem den herlige forjættelse, som er så dyrebar for enhver af hans efterfølgere: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende“. Matt. 28,20.

[203]

De gik op over bjerget, til de kom i nærheden af Betania. Her standsede de, og disciplene samledes omkring deres Herre. Stråler af lys syntes at udgå fra hans åsyn, idet han så kærligt på sine disciple. Ord, som vidnede om den ømmeste kærlighed, var det sidste, de hørte fra Frelserens læber.

Med hænderne løftet til velsignelse steg han langsomt op fra dem. Idet han for bort, stirrede de forfærdede disciple med anspændte øjne for at få et sidste glimt af deres himmelfarne Herre. En sky af herlighed tog ham bort fra deres øjne, medens den lifligste og herligste musik fra englenes kor lød ned til dem.

[204]

Som disciplene nu stirrede op imod Himmelen, blev de tiltalt af stemmer, der lød som den skønneste musik. De vendte sig om og så to engle i menneskeskikkelse, som talte til dem og sagde: „I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen“. Apg. 1,11.

Disse engle tilhørte den skare, der var kommet for at ledsage Frelseren til hans himmelske hjem. Af kærlighed og medfølelse over for dem, der blev ladet tilbage, tøvede de for at give dem forsikringen om, at denne adskillelse ikke ville vare evigt.

Da disciplene vendte tilbage til Jerusalem, så folket på dem med forbavselse. Efter Mesterens forhør og korsfæstelse havde man ventet, at de ville se nedslåede og skamfulde ud. Deres fjender havde ventet at se sorg og nederlag stå udtrykt i deres ansigter. Men de så kun glæde og triumf. Deres ansigter lyste af en lykke, som ikke var af denne verden. De sørgede ikke over skuffede forhåbninger, men var fulde af lov og tak til Gud.

Med stor glæde fortalte de den vidunderlige beretning om Jesu opstandelse og himmelfart, og mange tog imod deres vidnesbyrd. Disciplene nærede ikke længere nogen tvivl med hensyn til fremtiden. De vidste, at Frelseren var i Himmelen, og at de fremdeles havde hans sympati. De vidste, at han fremholdt sit blods fortjenester for Gud. Han fremviste sine sårede hænder og fødder for Faderen til vidne om den pris, han havde betalt for sine genløste.

[205]

De vidste, at han ville komme igen og alle de hellige engle med ham, og med stor glæde og længselsfuld forventning imødeså de denne begivenhed. Da Jesus gled ud af syne for disciplene på Oliebjerget, kom en himmelsk hærskare ham i møde for med sejrssange og jubelråb at ledsage ham til Himmelen.

Ved portene til Guds stad venter en utallig skare engle hans ankomst. Idet Kristus nærmer sig portene, råber de ledsagende engle triumferende til skaren ved indgangen: „Løft eders hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, at ærens konge kan drage ind!“ Englene, som venter ved portene, spørger:

[206]

„Hvo er den ærens konge?“ Dette siger de ikke, fordi de ikke ved, hvem han er, men fordi de ønsker at høre svaret til hans forherligelse: „Herren, stærk og vældig, Herren, vældig i krig! Løft eders hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, at ærens konge kan drage ind!“ Atter spørger de ventende engle: „Hvo er han, den ærens konge?“ De ledsagende engle svarer i harmoniske strofer: „Herren, hærskarers Herre, han er ærens konge!“ Sl. 24,7 10. Så bliver portene til Guds stad slået vidt op, og engleskaren strømmer ind under et brus af betagende musik.

[207]

Hele den himmelske hær venter på at hædre deres hjemvendte fyrste; de venter, at han skal indtage sin plads på Faderens trone. Men endnu kan han ikke tage imod herlighedens krone og den kongelige dragt. Han har en begæring at fremføre for Faderen angående sine

udvalgte på Jorden. Han kan ikke modtage nogen æresbevisning, før hans menighed er blevet antaget og retfærdiggjort for hele universet.

[208] Han beder om, at hans folk må være, hvor han er. Og hvis han skal have ære, at de så må dele den med ham. At de, som lider med ham på Jorden, må regere med ham i hans rige. Således går Jesus i forbøn for sin menighed. Han gør sine interesser til et med deres, og med en kærlighed og standhaftighed, som er stærkere end døden, forsvarer han de rettigheder, han har erhvervet med sit blod. Faderens svar på denne bøn udgår med befalingen:

„Alle Guds engle skal tilbede ham“. Hebr. 1,6. Lederne for Himmelenes herskare tilbeder henrykt Forløseren, og den utallige engleskare kaster sig ned for ham, medens de himmelske sale genlyder af fryderåbet: „Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og lov!“ Åb. 5,12.

Kristi efterfølgere er antaget „i den elskede“. I den himmelske herskares nærværelse har Faderen stadfæstet den pagt, han havde indgået med Kristus om at ville modtage bodfærdige, lydige mennesker og elske dem, som han elsker sin Søn. Hvor Genløseren er, der skal de genløste være. Guds Søn har overvundet mørkets fyrste og sejret over synd og død. Himmelen klinger af stemmer, som i høje toner forkynder: „Ham, som sidder på tronen, og Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder!“ Åb. 5,13.

Jesu genkomst

[209]

Før han forlod sine disciple, lovede han dem at komme igen: „Jeres hjerte forfærdes ikke!“ sagde han. „I min Faders hus er der mange boliger Jeg går bort for at gøre en plads .rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, der skal også I være“. Joh. 14,1 3.

Han lod dem ikke i uvished om, hvordan han ville komme igen. „Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, og alle englene med ham, da skal han sætte sig på sin herligheds trone. Og alle folkeslag skal samles foran ham“. Matt. 25,31 32.

Kærligt advarede han dem mod forførelser: „Hvis de altså siger til jer: „Se, han er i ørkenen“, så gå ikke derud; „se, han er i kamrene“, så tro det ikke! Thi ligesom lynet, der kommer fra øst, lyser helt om i vest, sådan skal Menneskesønnens komme være“. Matt. 24,26-27.

[210]

Denne advarsel gælder os. I vore dage råber falske lærere: „Se, han er i ørkenen“, og tusinder er gået ud i ørkenen i håb om at finde Kristus. Andre tusinder, som hævder at have forbindelse med de afdødes ånder, erklærer: „Se, han er i kamrene“. Dette er spiritismens påstand. Men Jesus siger: „Tro det ikke! Thi ligesom lynet, der kommer fra øst, lyser helt om i vest, sådan skal Menneskesønnens komme være“.

Ved Jesu himmelfart sagde englene til disciplene, at han ville „komme igen på samme måde“ som de havde set ham fare til Himmelen. Apg. 1,11. Jesus steg op til Himmelen i legemlig skikkelse og hans disciple så ham, da han forlod dem og blev bortrykket af skyen. Han vil komme igen på en stor hvid sky og „alles øjne skal se ham“. Åb. 1,7.

[211]

Selve dagen og timen for hans komme er ikke blevet åbenbaret. Jesus sagde til sine disciple, at han ikke kunne meddele dagen og timen for sin genkomst. Men han omtalte bestemte begivenheder, så de kunne vide, når hans komme var nær.

„Der skal ske tegn“, sagde han „i sol og måne og stjerner“. Luk. 21,25. Og han siger det endnu tydeligere: Da „skal solen formørkes og månen ikke skinne, og stjernerne skal falde ned fra himmelen“. Matt. 24,29. „Og på Jorden“ sagde han, „skal folkene ængstes i rådvildhed over havets og brændingens brusen. Mennesker skal dåne af rædsel og gru for det, som kommer over jorderige“. Luk. 21,25 26.

[212] „Og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer“ med kraft og megen herlighed. Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlens yderste grænser“. Matt. 24,30 31. Og Frelseren tilføjede: „Læren lignelse af figentræet: Når dets grene først er blevet saftfulde og får blade, så skønner I, at sommeren er nær. Således kan I også skønne, når I ser alt dette ske, at han er nær for døren“. Matt. 24,32 33.

Kristus har givet os tegn på sit komme. Han siger, at vi kan skønne, når han er nær for døren. Når træerne får blade i forårstiden, så skønner vi, at sommeren er nær. Lige så sikkert kan vi skønne, at Kristi genkomst er nær, når tegnene viser sig i solen, månen og stjernerne.

[213] Disse tegn har vist sig. Den 19. maj 1780

Den 13. november 1833 sås den forunderligste stjerneregn, som nogensinde har fundet sted. Atter var der tusindvis af mennesker, som troede, at dommedag var kommet. Siden den tid har jordskælv, uvejr, flodbølger, pest, hungersnød, ildebrande og oversvømmelser været i tiltagende. Alt dette i forbindelse med folkenes ængstelse i rådvildhed varsler, at Herrens komme er nær.

[214] Kristus siger om dem, der ser disse tegn: „Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette er sket. Himmelen og Jorden skal forgå, men mine ord skal ingeniende forgå“. Matt. 24,34 35. „Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen, og der skal lyde en befaling, en overengels røst og Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå; derefter skal vi, som lever og bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; og så skal vi altid være sammen med Herren. Så trøst hverandre med disse ord!“ 1 Tess. 4,16 18.

Jesus kommer igen. „I skyerne kommer han“ og med „megen herlighed“ En skare af skinnende engle ledsager ham. Han kommer for at opvække de døde og forvandle de levende hellige fra herlighed

til herlighed. Han kommer for at hædre dem, der har elsket ham og holdt hans bud. Han kommer for at tage dem til sig. Han har ikke glemt dem, og han har heller ikke glemt det løfte, han gav dem.

Da vil familier igen blive forenet. Når vi ser på vore døde, må vi tænke på den dag, da Guds basun skal lyde og „de døde skal opstå uforkrænkelige, og da skal vi forvandles“. 1Kor. 15,52. Denne tid er nær. En liden stund, og vi får Kongen at se i hans skønhed. En liden stund, og han skal tørre hver tåre af vore øjne. En liden stund, og han vil fremstille os dadelfri for sin herlighed i fryd. Es. 33,17; Åb. 21,4; Jud. 24. Derfor sagde han, da han gav os tegnene på sit komme: „Men når dette begynder at ske, da skal I rette jer og løfte jeres hoveder; thi jeres forløsning nærmer sig“. Luk. 21,28.

[215]

En dommens dag

[216]

Den dag, Kristus kommer igen, bliver en dommens dag for verden. Bibelen siger: „Se, Herren kommer med sine hellige titusinder for at holde dom over alle“. Jud. 14. „Og alle folkeslag skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom hyrden skiller fårene fra bukkene“. Matt. 25,32.

Men før denne dag advarer Gud menneskene om det, der skal ske. Han har altid sendt advarsler, før straffedomme faldt. Nogle troede advarslen og adlød Guds ord. De blev frelst fra de straffedomme, der ramte de ulydige og vantro.

[217] Før Gud ødelagde verden ved en vandflod, sagde han til Noa: „Gå ind i arken med hele dit hus, thi dig har jeg fundet retfærdig for mine øjne i denne slægt“. 1Mos. 7,1. Noa adlød og blev frelst. Forud for Sodomas ødelæggelse bragte engle dette budskab til Lot: „Stå op, gå bort herfra, thi Herren vil ødelægge byen!“ 1

Således advares vi nu om Kristi genkomst og den ødelæggelse, der vil komme over Jorden; og enhver, som giver agt på advarslen, vil blive frelst. Når Kristus kommer igen, vil de retfærdige udbryde: „Se, her er vor Gud, som vi biede på, og som frelste os“. Es. 25,9. Vi formaner til at våge, fordi vi ikke kender den bestemte tid for hans komme. „Salige er de tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer!“ Luk. 12,37.

[218] De, der venter Herrens komme, må ikke være uvirksomme. Forventningen om Kristi genkomst bør skabe frygt for Guds straf over overtræderne. Den bør vække til anger over synden, som er overtrædelse af Guds bud. Medens vi venter på Herrens komme, må vi virke flittigt. Kundskaben om, at han er nær for døren, bør få os til at arbejde mere alvorligt for vore medmenneskers frelse. Ligesom Noa forkyndte Guds advarsel for menneskene før syndfloden, således må alle, som kender Guds ord, forkynde advarslen for menneskene på vor tid.

„Thi ligesom i Noas dage, således skal det gå ved Menneskesønnens komme. Som de levede i dagene før syndfloden: de åd og drak,

tog til ægte og gav til ægte lige til den dag, da Noa gik ind i arken, og de ænsede intet, før syndfloden kom og rev dem alle bort sådan skal det også gå ved Menneskesønnens komme“. Matt. 24,37 39.

Menneskene på Noas tid misbrugte Guds gaver. Deres spisen og drikken udartede til frådseri og drukkenskab. De glemte Gud og hengav sig til slette og afskyelige handlinger. „Herren så at menneskenes ondskab tog til på Jorden, og at deres hjerters higen og tragten kun var ond dagen lang“. 1Mos. 6,5. Når menneskene blev udslettet på den tid, skete det på grund af deres ondskab. I dag begår man de samme synder. Frådseri, drukkenskab, utæmmede lidenskaber og forbrydelser fylder Jorden med ondskab. [219]

I dag begår man de samme synder. Frådseri, drukkenskab, utæmmede lidenskaber og forbrydelser fylder Jorden med ondskab. På Noas tid blev verden ødelagt af vand. Guds ord lærer, at den nu vil blive ødelagt ved ild. „..... ved Guds ord, hvorved også den daværende verden blev oversvømmet af vand og gik til grunde. Og de nuværende himle og jorden er gemt ved det samme ord og forbeholdt ilden på den dag, da de ugudelige mennesker skal dømmes og fortabes“. 2Pet. 3,5 7.

Menneskene før syndfloden drev spot med Guds advarsler. De kaldte Noa en sværmer og ulykkesprofet. Ansete og lærde mænd erklærede, at en sådan vandflod, som han sagde skulle komme, havde man aldrig kendt til, og den ville aldrig komme. I vor tid er der ikke megen agtelse for Guds ord. Man ler ad dets advarsler. Der er mange, som siger: „Alt er jo blevet ved at være, som det var fra skabelsens begyndelse. Der er ikke noget at frygte for“. [220]

Da er det netop, at undergangen kommer. På samme tid, som menneskene hånligt spørger: „Hvad bliver det til med hans komme, som var forjættet?“ bliver tegnene opfyldt. „Når de siger: „Fred og ingen fare!“ da er undergangen pludselig over dem, og de skal ingenlunde undslippe“. 1Tess. 5,3. Kristus siger: „Hvis du ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv, og du skal ingenlunde vide, i hvilken time jeg kommer over dig“. Åb. 3,3.

På vor tid er menneskene bestandig optaget af at spise og drikke, plante og bygge, tage til ægte og give til ægte. Der købes og sælges i det uendelige. Man stræber efter de højeste stillinger. De forlystelsessyge flokkes i teatrene, på væddeløbsbanerne og i spillebulerne. [221]

Alle vegne hersker der spænding. Men prøvetiden nærmer sig sin afslutning, og nådedøren vil snart blive lukket for evigt.

Det var til os, Frelseren udtalte sin advarsel: „Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer“. Luk. 21,34. „Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen“. Luk. 21,36.

De frelstes hjem

[222]

Den dag, Kristus kommer igen, bliver kun en ødelæggelses dag for det onde. Den bliver en genløsningens dag ikke alene for Guds folk, men også for Jorden. Gud skabte Jorden til at være menneskets hjem. Her boede Adam i den dejlige have, som Skaberens selv havde prydet. Skønt synden har fordærvet Guds værk, har Skaberens ikke prisgivet menneskeslægten eller opgivet sin plan med Jorden.

Engle har besøgt vor Jord med frelsens budskab, og dens bjerge og dale har genlydt af deres glade sang. Guds Søn har selv vandret hernede. Og i cirka seks tusinde år har Jorden med sin naturskønhed og rige gaver til livets ophold vidnet om Skaberens kærlig hed.

Denne Jord skal være menneskets evige hjem, når den bliver løst fra syndens forbandelse. Bibelen siger om Jorden, at Gud „ej skabte den øde, men danned den til at bebos“. Es. 45,18. Og „alt, hvad Gud virker, bliver evindeligt“. Præd. 3,14.

[223]

Derfor sagde Frelseren i bjergprædikenen: „Salige er de sagtmodige, thi de skal arve Jorden“. Matt. 5,5. Derfor skrev salmisten mange år tidligere: „De sagtmodige skal arve landet, de fryder sig ved megen fred“. Sl. 37,11.

Dette svarer til følgende skriftord: „Den retfærdige får betaling på Jorden“; de retfærdige arver landet og skal bo der til evig tid“. Ordsp. 11,31. (ældre overs.). Sl. 37,29. På den yderste dag skal ilden fortære „de nuværende himle og jorden“ men der skal fremstå „nye himle og en ny jord“. 2Pet. 3,7. og 13. Himlene og jorden vil blive skabt på ny. „Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham“. 1Kor. 2,9.

[224]

Intet menneskeligt sprog formår til fulde at skildre de retfærdiges belønning. Den vil kun blive kendt af dem, der får den at se. Vi kan ikke fatte herligheden af Guds paradis. Og dog har vi allerede nu fået et glimt af dette land „thi os har Gud åbenbaret det ved Ånd“. 1Kor. 2,10. Dyrebare er de skildringer, Bibelen giver af dette land. Der leder den himmelske hyrde sin hjord til livets vands kilder. Livets

træ giver hver måned sin frugt, og bladene fra træet er til tjeneste for folkene.

Der er evigt rindende vande, klare som krystal, og på bredderne vajende træer, som kaster deres skygge over de stier, som er beredt for Herrens genløste. Skønne høje hæver sig over de vidtstrakte sletter, og Guds bjerge løfter deres stolte tinder. På disse fredelige sletter og ved disse levende vande skal Guds folk, som så længe har været omvankende pilgrimme, finde et hjem.

[225] „Da bor mit folk i fredens hjem, i trygge boliger, sorgfri palme-lunde“. „Der høres ej mer i dit land om uret, om vold og ufærd inden dine grænser; du kalder frelse dine mure og lovsang dine porte“. Es. 32,18; 60,18

„Da bygger de huse og bor der selv, planter vin og spiser dens frugt; de bygger ej, for at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise; mine udvalgte (skal) bruge, hvad de virke med hånd“. Es. 65,21-22. „Ørken og hede skal fryde sig, ødemark juble og blomstre“. „I stedet for tjørnekrat vokser cypresser, i stedet for tidsler myrter“. Es. 35,1; 55,13.

[226] „Og ulven skal gå hos lammet, panteren hvile hos kiddet, dem driver en lille dreng“. „Der gøres ej ondt og voldes ej men i hele mit hellige bjergland“ siger Herren. Es. 11,6

Der er det ny Jerusalem, hovedstaden på den herlige nye jord, „en dejlig krone i Herrens hånd, et kongeligt hovedbind i hånden på din Gud“. Dens lys er „som den dyreste ædelsten, som krystalklar jaspis“. „Og folkeslagene skal vandre i dens lys og Jordens konger bringe deres herligheder til den“ Es. 62,3; Åb. 21,11. og 24.

[227] Herren siger: „Jeg skal juble over Jerusalem og frydes ved mit folk“. „Se, nu er Guds bolig hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem“. Es. 65,19; Åb. 21,3. På den nye jord skal der kun herske retfærdighed. „Intet urent skal nogen sinde komme ind i den, ej heller nogen, som øver vederstyggelighed og løgn“. Åb. 21,27. Guds hellige lov vil blive holdt i ære af alle under solen. De, der har vist troskab mod Gud ved at holde hans bud, skal bo hos ham.

„I deres mund blev der ikke fundet løgn“. „Det er dem, som kommer fra den store trængsel, og de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel“. Åb. 14,5; 7,14 15.